XIX. évfolyam 52. szám Ára: 1 forint 1963. december 26

Ludas Matyi

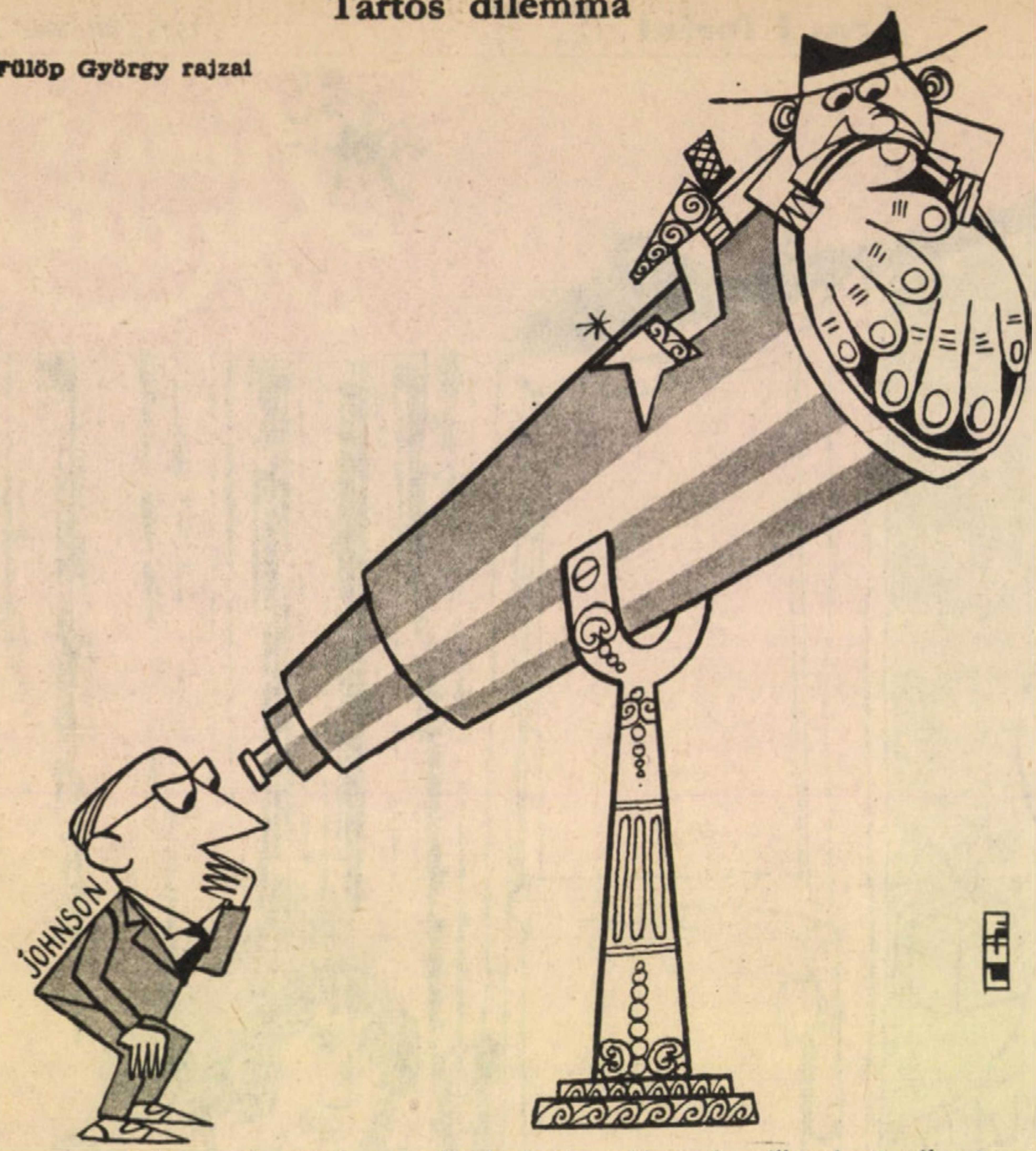

Hegedűs István rajza

TÁRSBÉRLŐK KARÁCSONYA

Tartós dilemma

Fülöp György rajzai

– Sajnos, még mindig nem látok tisztán a Kennedy-gyilkosság ügyében...

PARNASSZUSI TÖVISEK

SZAPORA KÖLTŐ

Futószalagon ír,
Agya forró katlan,
Ameddig meg nem hal,
Addig halhatatlan.

KIADÁS

Ment a kiadóhoz:
Verseit adják ki,
De versei helyett
Az útját adták ki.

NEM ANTOLÓGIA

Ontja verseit a múzsák fia,
Minden kötete ontológia.

Falu Tamás

„A MÁSODIK FÉLIDŐ"

Kedvenc műsorszámom volt a rádióban a futballmérkőzések második félidejének a közvetítése. Együtt izgultam Szepesivel, és a többi szpíkerrel, miközben azok felváltva egy-egy izgalmas jelenetről számoltak be.

Igen ám, de télen nincs futball, nincs második félidő, elmarad a vasárnapi jóleső izgalom.

A tegnapi izgalommentes vasárnapon eszembe jutott, hogy ezt pótolni lehetne mással, és akkor a második félidőt nem kellene nélkülöznünk. A megoldás egyszerű... A színházi előadások második félidejét, pontosabban a második, vagy harmadik felvonás egy-egy jelenetét kellene egyszerre több színházból váltott szpíkerekkel közvetíteni. Ahogy a futballnál csinálták.

Valahogy így:

SZEPESI: Itt vagyunk a Vígszínházban. Az Amerikai Elektra egyik legizgalmasabb jelenetének vagyunk tanúi. Most öli meg Latinovics az anyja kedvesét a hajón. Kedves hallgatóink, eláll az ember lélegzete! Szakács holtan esik össze! Remek volt Latinovics! Ezt jól csináltad! De lássuk, mi van a Madách Színházban?

SZŰCS: A „Vágy villamosa" egyre izgalmasabb. Az előadás 87. percénél tartunk. Avar durván a szemébe vágja Tolnay Klárinak, hogy kidobták az iskolából, mert egy fiatal tanítványát is elcsábította. Tolnay egyből

összecsuklik, de azután erőt vesz magán, és tagadni próbál. Micsoda technika! Innen a jobb oldali páholyból, a mikrofon mellől nem jól látom, de mintha Tolnay igazi könnyeket sírna.

SZEPESI: És hogy áll az előadás Győrött?

GYŐRI SZPÍKER: Éppen most ért véget a második felvonás. Miska megkapja a végzést, felnéz, azután elkiabálja magát: „Záróra!" És ebben a pillanatban a függöny a felvonás végét jelzi.

SZEPESI: Lássuk csak, mi történt közben itt a Vígszínházban? Ruttkai Éva, imádott édesapja meggyilkolásával vádolja anyját. Káprázatos pillanat! Bomba hatás! Az évszázad jelenete! És hogy állunk a Madáchban?

SZŰCS: Avar, aki az eddigi jelenetek során féktelenül gyűlölte Tolnayt, most a nézők visszafojtott lélegzete mellett megtámadja és leteperi sógornőjét. Itt mellettem valaki azt suttogja: „Nahát". Mindenki izgul, hogy bejön Vass Éva, és leszereli a támadást, de nem így történik...

SZEPESI: Győr jelentkezik. Tessék, Győr!

GYŐRI SZPÍKER: Szenzációs fordulat történt a Csárdáskirálynő előadásának 186. percében. A szerelmesek egymáséi lettek!

SZEPESI: Ezzel közvetítésünk véget ért, viszonthallásra a jövő héten, amikor is a Macbeth, a Rozsdatemető és az Aida második félidejét közvetítjük.

Palásti László

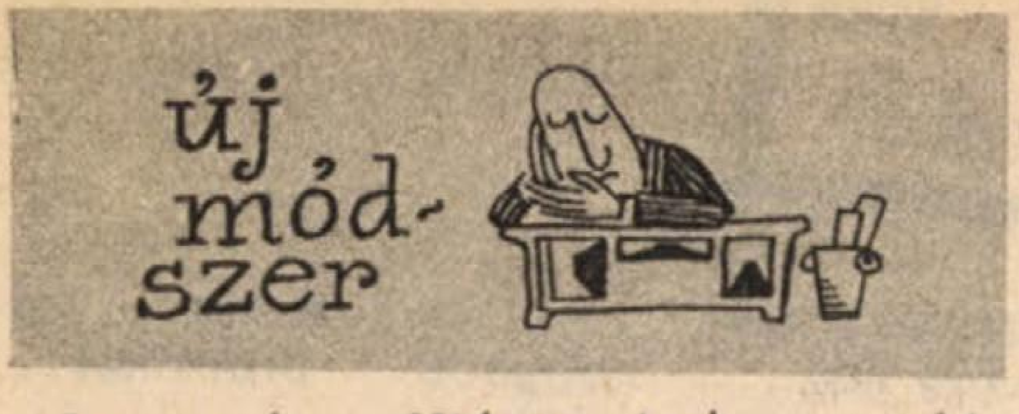
Tervosztályon

– Mi hiányzik még az évi tervből?
– Már csak a felelősségrevonás...

Buszon vitte haza...

Lapomnak, a Hírharsonának a megbízásából részt vettem a Bámexbumfért egyik értekezletén, amelyen a Főközpont kiküldöttje, Zimány kartárs megdicsérte a vállalatot jó munkájáért.

Ezen egy kicsit meglepődtem, mert én úgy tudtam, hogy a Bámexbumférttal rengeteg baj van, soha nem tartja be a határidőket.

Az értekezlet végén megkérdeztem Zimányt: mi a helyzet ezen a téren? Amikor kiejtettem ezt a szót, hogy határidő, a Főközpont kiküldöttje ásítozni kezdett, aztán lecsukódott a szeme, és pillanatok alatt elaludt. Csak hosszas rázogatás után sikerült felkeltenem.

– Elnézést kérek, hogy elaludtam – mondotta szemét dörzsölve és nyújtózkodva –, de ha ezt a szót hallom, hogy határidő, annyira unatkozom, hogy mindig elalszom... Ön azt kérdezte, mi a helyzet azzal, amire ön kíváncsi... Nem mondom ki azt a szót, mert attól tartok, hogy újra elszenderedek... Tehát az a probléma, ami iránt ön érdeklődik, lényegében megszűnt... Ma már senki sem beszél róla... Tizenöt esztendőn keresztül itt a vállalatnál és a Főközpontban állandóan beszédtéma volt... Állandóan azt tárgyaltuk, hogyan lehetne változtatni a dolgon, miképpen lehetne elérni azt, hogy a Bámexbumfért tartsa be a ha... Aztán meguntuk az ügyet... Nem lehet mindig ugyanarról a témáról beszélni... Egy igényes vezető, aki csak egy kicsit is ad magára, nem szajkózhatja mindig ugyanazt, mert akkor megunják, és ő is megunja saját magát, ez pedig lelki konfliktust okozhat... De az sem gyakorolhat mindig önbírálatot, aki nem tartja be azt az izét, amiről éppen beszélgettünk, mert az éppen olyan unalmas lenne, és az elszürküléshez, az elhülyüléshez vezetne... Két kartársunk szürkült meg az elmúlt években emiatt, és négy meghülyült, mert állandóan a határidőkről tárgyaltak...

Miután felráztam álmából Zimány kartársat – ugyanis a határidő szócskára ismét elszundított –, így folytatta:

– Ismét elnézést kérek, de az előbb említett szócska mindig... Hol is hagytam abba? Ja igen! Sokáig törtük a fejünket, hogyan oldhatnánk meg ezt a kérdést, végül rájöttünk: a hibák nem arra valók, hogy leküzdjük, hanem hogy megunjuk őket. A megunt hibák tulajdonképpen már nem is hibák, hiszen már senki sem beszél róluk, senki sem foglalkozik velük, és amiről senki sem beszél, amivel senki sem foglalkozik, az nincsen. Higgye el, lelkiismeretes unalommal minden hibát kiásíthatunk a közéletből. Ma már, dicsekvés nélkül mondhatom, egyre több az élenunatkozó dolgozók száma, akik összefogtak, hogy ezt vagy azt a hibát egyszer s mindenkorra megszüntessék, illetve kiunatkozzák. Hosszú, szorgos unalommal sikerült elérnünk azt, hogy nálunk, illetve a mi vezetésünk alatt levő vállalatnál, alig vannak problémák. Gondolja csak meg, fiatal barátom – mondotta Zimány kartárs –, ha minden hónapban csak egy problémát ununk meg, ha minden hónapban csak egy hiba jön ki a könyökünkön, akkor évente tizenkét problémával, illetve hibával lesz kevesebb dolgunk. Ez azt jelenti, hogy tíz esztendő alatt százhúsz fontos problémát ununk meg, vagyis húszharminc év múlva a mi gyerekeink már problémamentesen fognak élni, és áldani fogják a nevünket, hogy ezt kitaláltuk. Természetesen még mindig vannak olyan izgága emberek, akik egy-egy hiba láttán, ingerültek, tevékenyek lesznek, de azoknak mindig megmagyarázzuk, hogy csak akkor lesznek a társadalom hasznára, ha ők is unatkozni fognak, és elszánt unalommal harcolnak a hibák ellen.

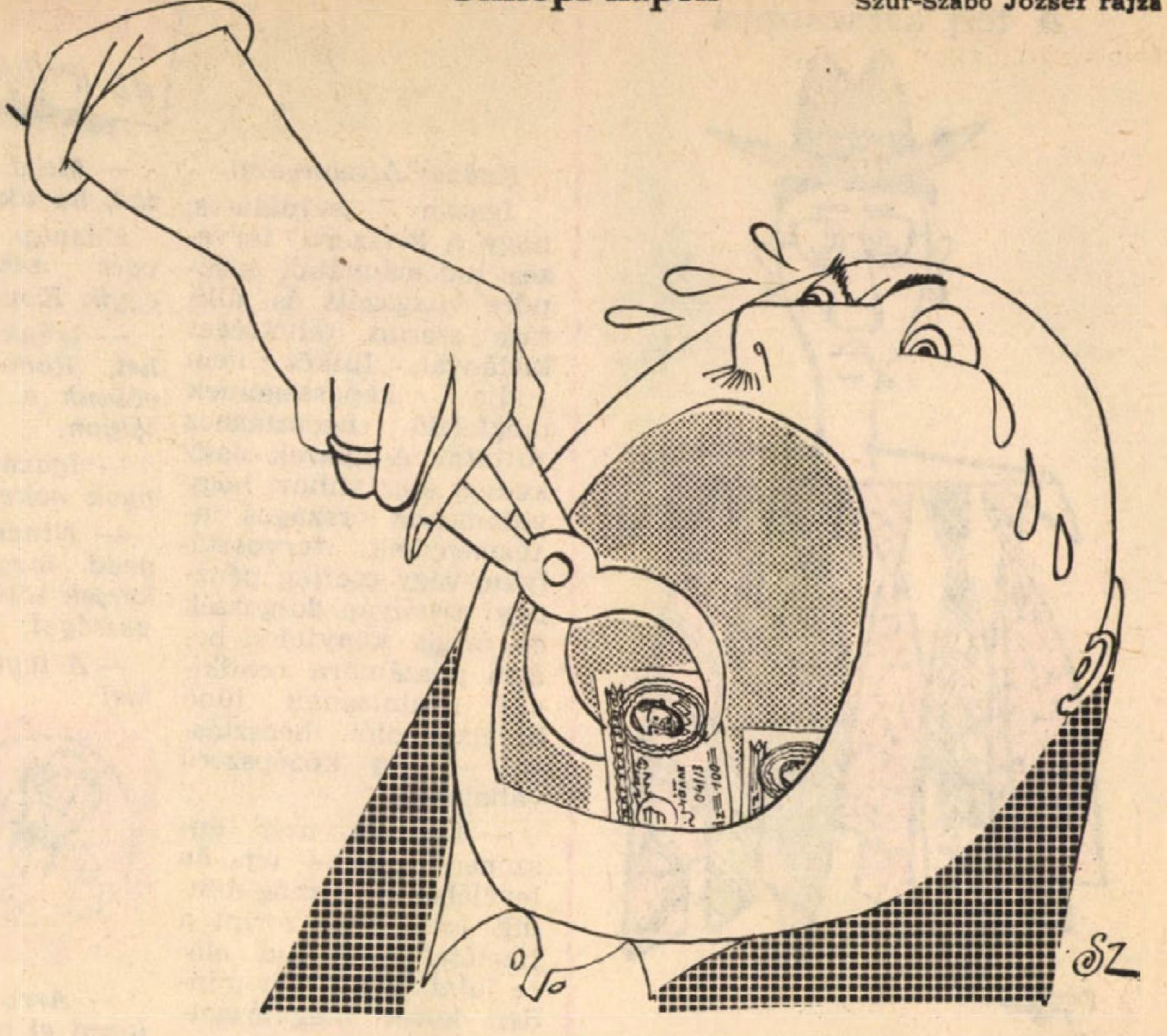
– De én úgy tudom – mondtam csodálkozva –, hogy a Bámexbumfért még mindig nem tartja be a határidőket...

Két másodperc múlva már én is aludtam, és álmomban a boldog, tökéletes jövendőben jártam.

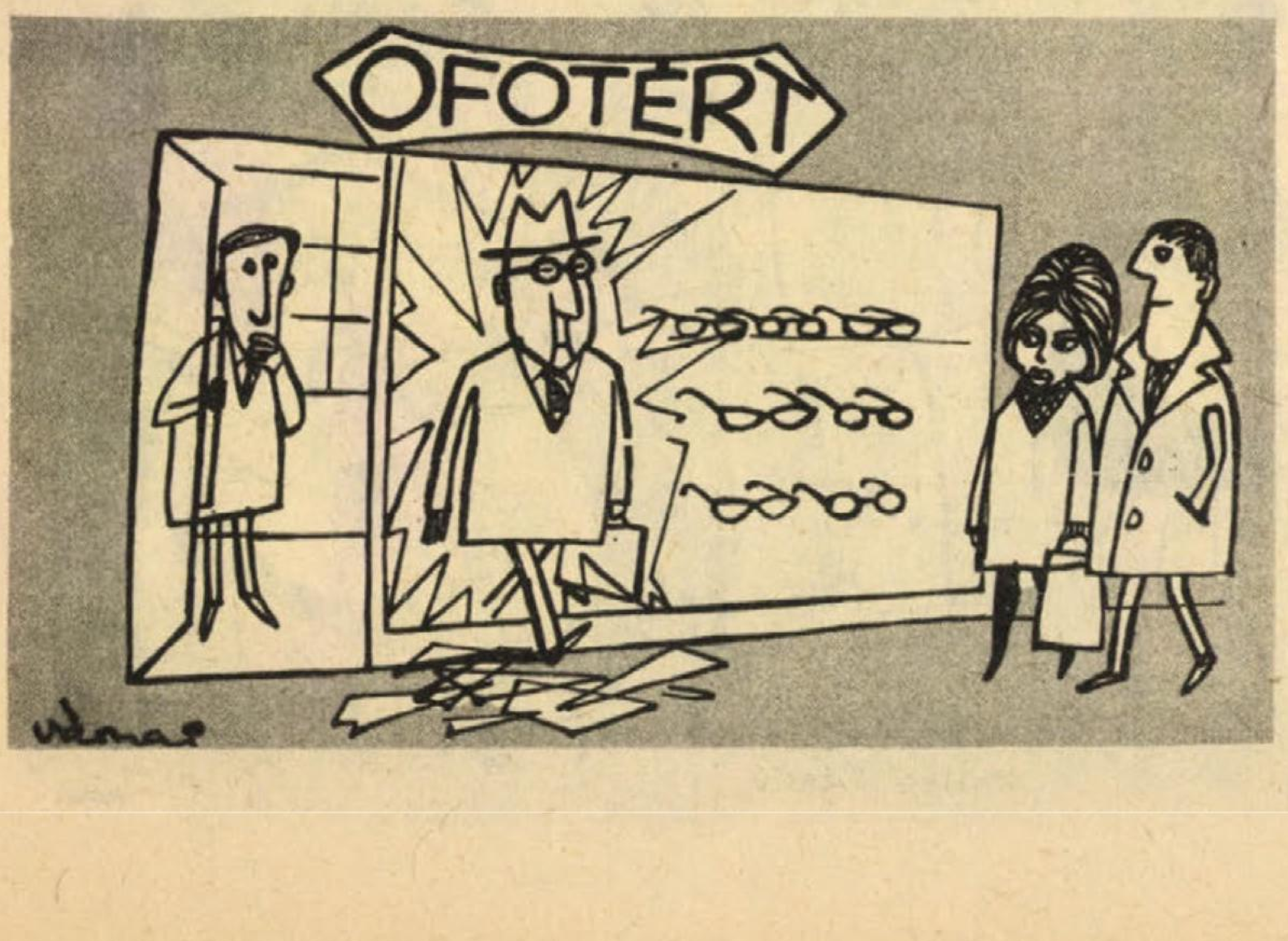
Mikes György

Ünnepi napok

Szűr-Szabó József rajza

Új szemüveg

Ajándék-csere

– Kaptam egy százast karácsonyra, de nekem kicsi...

A férj karácsonya

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Somosné bemegy a patikába, és molyirtót kér. A patikus azt mondja, hogy van, de csak pirula alakjában. Az asszony vesz száz pirulát. Másnap megint bejön százért, harmadnap megint.

A patikus csodálkozik, hogy mi az ördögnek kell az a sok molyirtószer, és azt meg is kérdi:

– No hallja – feleli Somosné –, elképzelheti, mennyi vész kárba, míg egy pirulával eltalál az ember egy molyt.

LEVÉL az irigységről

Kedves Asszonyom!

Igazán sajnálatos, hogy a korszerű tervezés tudományából kitűnőre vizsgázott és állítása szerint tehetséges kislányát, Ibikét nem tudja képességeinek megfelelő beosztáshoz juttatni. A gyerek nagy kedvet érez ahhoz, hogy valamelyik országos intézményünk tervosztályán, vagy esetleg pénzügyi osztályán dolgozzék és mégis kénytelen beérni a számára rendkívül unalmasnak tűnő bérelszámolói beosztással — egy középszerű vállalatnál.

— Lányom már huszonegy éves — írja ön levelében —, s még mindig csak 1450 forint a fizetése. Nem tud előre jutni, pedig már minden követ megmozgattam, mert én sem vagyok azért egészen összeköttetések híján.

Ezek után ön megírja, hogyan képzeli el az ilyen ügyek megoldását:

Az egyik Kovács felhívja telefonon a másik Kovácsot.

— Arra kérlek, kedves barátom, helyezd el nálatok az unokahúgomat, Irénkét. Igen tehetséges kislány.

— Szívesen.

— Köszönöm. Mikor jelentkezhet nálad?

— Majd átszólok hozzád, ha aktuális lesz.

Másnap a másik Kovács visszahívja az egyik Kovácsot:

— Irénke húgod jöhet. Remek helye lesz nálunk a pénzügyi osztályon.

— Igazán hálás vagyok neked.

— Nincs miért! Engedd meg, hogy én is kérjek tőled egy kis szívességet.

— A legnagyobb örömmel...

— Arra kérlek, helyezd el nálatok az unokaöcsémet, Sándort. Igen tehetséges fiatalember.

— Szívesen.

— Köszönöm. Mikor jelentkezhet nálad?

— Majd átszólok hozzád, ha aktuális lesz.

Másnap az egyik Kovács visszahívja a másik Kovácsot:

— Sanyi öcséd jöhet. Remek helye lesz nálunk a pénzügyi osztályon.

— Igazán hálás vagyok neked.

— Nincs miért! A legnagyobb örömmel... máskor is.

Ha valóban ilyen elképzelés él önben, az merész fantáziájának szüleménye lehet csupán, s nem hinném, hogy valamiféle kapcsolata is lenne az élettel. Két Kovács ugyanis ugyanazzal a problémával, ugyanabban az időpontban aligha létezik. De ha még akadna is két ilyen Kovácsunk, akkor sem lenne legalább az egyik a kettő közül olyan Kovács, aki már a rákövetkező napon visszahívja telefonon a másikat, vagy a másik visszahívja az egyiket. Ennél sokkal lassúbb nálunk az ügyintézés. Ha mégis akadna azonban két ilyen Kovácsunk, bizonyára az egyik Kovács unokahúga már akkor a másik Kovácsnál, a másik Kovács unokaöccse pedig már akkor az egyik Kovácsnál dolgozna, mielőtt még a két Kovács között egy ilyen telefonbeszélgetésre sor kerülhetne.

Önből, Asszonyom, csak az irigység beszél. És a keserűség: amiért nincs önnek legalább egyetlenegy ilyen Kovácsa.

Földes György

Vasvári Anna rajza

Készülődés a szeretet ünnepére

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Egy kicsit „molett" vagyok és szeretnék fogyni, de sajnos, minden ilyen irányú igyekezetem csődöt mond. Meg kell még mondanom, hogy nemcsak kövér, hanem hiú is vagyok, és nagyon örülök a dicséretnek, a tapsoknak, a jó kritikáknak. Egyszer valaki megkérdezte, hogy mikor arattam a legnagyobb sikeremet. Elmondtam, hogy egyik filmem bemutatója alkalmával. Akkor én is végignéztem az előadást, és kifelé menet hallottam, amikor egy nő így szól a másikhoz: „Ez a Szendrő nem is olyan kövér!"

A kövérségemmel egyébként színidirektor koromban egy kiváló fiatal énekesnőt sikerült leszerződtetnem. Az illető, aki egy másik vidéki városban volt szerződésben, és aki híres volt nagy étvágyáról, nálam vendégszerepelt. Nagy sikere volt és megkértem őt, hogy szerződjön át hozzám. Az énekesnő megkérdezte, hogy milyenek a városban az étkezési viszonyok. Azt válaszoltam, hogy kitűnőek, majd magámra mutatva megjegyeztem: „Csak három napja vagyok itt direktor, és nézze, hogy nézek ki..." Így lett a fiatal énekesnő tagja a színházamnak...

Szendrő József

Toncz Tibor rajza

Előrelátás

– A tenyeremen fogom hordani, Lilike, ha kedves lesz hozzám!
– Rendben van, de jelentsen be az SZTK-ba, hogy a nyugdíjba is beleszámítson...!

Két vers

TÖRTETÉS

Sok fiatal művész,
– ifjúságtól kába, –
túlmohón törtet az
elődje nyomába...

Útjukat a vágta
verejtéke mossa,
s nevük az elődök
sarkát letapossa...

„Csillapodj, szép öcsém,
láthatod, még élek!
Legalább addig várj,
amíg tovább lépek!"...

OKOS GÉPEK

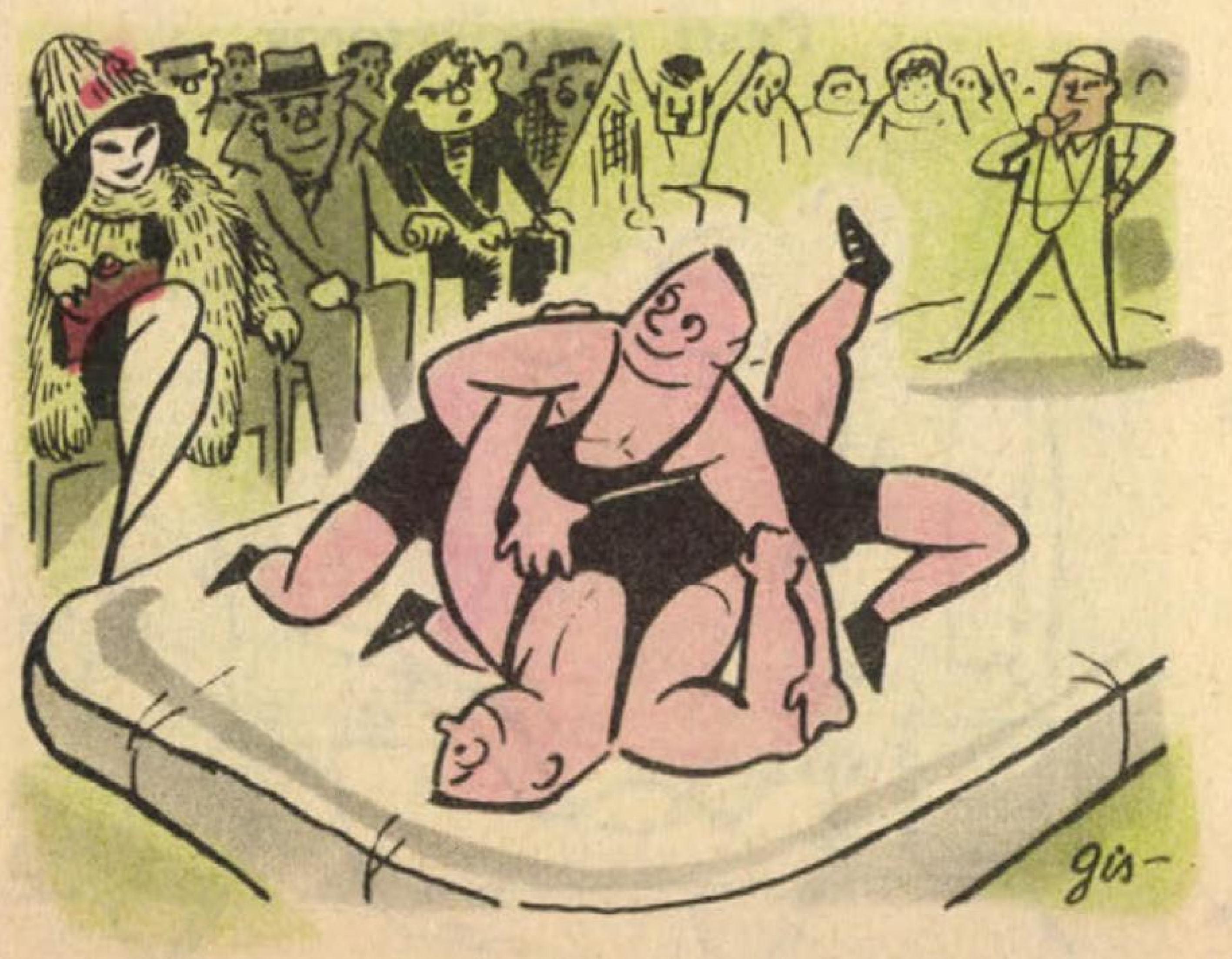
Számolnak, írnak, gondolkoznak,
elvétve kopnak, mindig épek,
pontosak, szépek, tetszetősek,
úgy hívjuk őket: „okos gépek!"

Szemlélem őket és szemem bár
okos voltuk bámulva nézi,
mindentudó, bölcs brummogásuk
halandó elmém nem igézi...

Azt gondolom nosztalgiával, –
– s lesznek kik igazat adnak, –
volt idő, hogy a gép mellett az
emberek voltak okosabbak...

Ladányi Ferenc

Férfiak

– Nézd, milyen csinos nő ül az első sorban...

Közel-Keleten

– Siess, fiam, mert lekésed a négyhúszas puccsot!

EMBERRABLÁS

Elkeseredett hangulatban voltam a minap. Afölött bánkódtam, hogy kis ország vagyunk, nálunk nincs sem milliós vasúti bankrablás, sem emberrablás. Bezzeg Amerikában! Ott negyedmillió dolláros tételekben lopják el a híres énekesek fiait, ahogyan csak a minap tették pénzzé ifj. Frank Sinatrát! Nálunk? Ugyan, kérem! Hol vagyunk mi ettől? Mikor rabolták el nálunk például Németh Lehelt vagy Breitner Jánost?

Már-már végképp elvesztettem az önbizalmamat, amikor a szomszédból átrohant Koncsatkáné, és lelkendezve suttogta:

– Hallotta? Elrabolták a Kelemenék Sanyikáját!

Megdobbant a szívem. Hát mégis... Él magyar, áll Buda még! Árpád apánk, ne féltsd ősi nemzeted! Kidnapperek a Józsefvárosban! A világsajtó érdeklődésének középpontjába kerülünk, amit nem sikerült elérnünk a Csipke-brigád legnagyobb teljesítményeivel sem. Öklömnyi betűk hirdetik majd a nagy szenzációt.

Koncsatkáné a fülembe súgta még, hogy a dolog titkos, Kelemenék nem mernek a rendőrséghez fordulni, egyelőre csak a házmegbízottnak, az iskolának és a Vasas úszószakosztályának jelentették be az esetet.

Átmentem Kelemenékhez, akik a Rizling utca 15. szám alatt laknak. Kelemenné kisírt szemekkel fogadott, a férje nem volt otthon, elkeseredésében jégkorongmérkőzésre ment, mert a fájdalomtól már azt sem tudta, mit csináljon. Kelemenné elmondta, hogy Sanyikát utoljára a Boráros téren látták focizás közben, innen az Üllői útra ment, ott megvert egy ismeretlen gyereket, tehát semmi feltűnő nem volt a viselkedésében. Ezt követően egy hatos villamos ütközőjén látták még a szemtanúk. Itt megszakadtak a nyomok. Az iskolából hiányzott, vagyis minden a megszokott mederben folyt. Végül valaki délután egy levelet dobott be ajtajuk nyílásán. Kelemenné megmutatta a levelet. Két keresztbe tett csont és koponya volt a levélpapír tetején. A szöveg rövid és kifejező volt: *„20 000 forintért visszakaphatják a gyereket. A pénzt tegyék le a Bors utca és a Vereb köz sarkán levő postaláda mögé, pontosan este 11 óra 21 perckor. Nagy címletekben! Telefonérmét, bélyeget és lottószelvényt nem fogadunk el."*

– Honnan vegyünk húszezer forintot? – kérdezte Kelemenné a kezeit tördelve. Tanácsomra levelet írt a bűnszövetkezetnek, megírta, hogy a váltságdíj nagyon magas, a túlértékelés jól esik a szülőknek, de túlbecsülik a gyereket, aki általános kettesre áll, nemrég kihagyták az osztály labdarúgó csapatából, és különben is két kilót fogyott a múlt héten. Nem fogadnának el pénz helyett jó állapotban levő ruhákat?

A levelet letették az adott időben az adott helyre, s feszülten várták a választ. Másnap kora reggel már meg is érkezett a levél: *„Nem szégyellik magukat? Milyen szülő az ilyen? Kelemen úr rosszul dolgozik, ezért nem kapott prémiumot, különben is sokat iszik, aztán sír, hogy nincs pénze váltságdíjra. És Kelemenné? Miért nem vállal különmunkát? Leesne az aranygyűrű az ujjáról? Tizenötezer, de egy szót se többet! A gyerek jól van, tankönyveit kéri."* Ez az utolsó mondat különösen felizgatta Kelemenéket.

– Nincs jól ez a gyerek, ha ilyen szokatlan kérései vannak! – mondta Kelemenné, de azért becsomagolták a könyveket, melléje néhány sort a gyerek számára, hogy ne feleseljen az idősebb bandita bácsikkal, és este mossa meg a fogát. A gyermekrablóknak pedig azt írták, hogy türelmet kérnek, a váltságdíj összege még mindig nagyon magas, nem akarnak beleszólni a szakemberek dolgába mint laikusok, de az ilyen áldatlan viták elkerülése érdekében talán helyesebb lett volna drágább gyereket rabolni.

A kidnapperek eléggé ingerült hangon válaszoltak, hivatkoztak a magas költségekre, a bandában betegség is van, a gyerek eléggé elkényeztetett, akármit nem eszik meg. Utolsó ajánlat: tízezer forint!

Kelemenné ekkor válaszában megírta, hogy ezen a héten sem nyertek a lottón, de ha OTP-kölcsönnel meg lehetne oldani a dolgot, szívesen fizetnének Sanyikáért, aki nagyon kedves kis gyerek, 3000 forintot 18 havi részletre.

A bűnszövetkezet visszautasította az ajánlatot, a részletüzlet aláássa a jellemet, különben is utálják, ha szétaprózódik a pénz. 1500 forint, de egy összegben!

Kelemenné ekkor egy rendkívül feldúlt hangú levélben válaszolt. Megírta, hogy férje elkeseredésében minden pénzt elvitt hazulról, leitta magát, sőt adósságokat csinált, nem tudták a tüzelőt sem kifizetni, most itt állnak télvíz idején, karácsony előtt pénz, tüzelő és gyerek nélkül. Nem tudja, mi lesz.

Másnap reggel rövid levelet dobtak be az ajtónyíláson. A levél tetején két keresztbe tett csont és koponya volt látható, maga a levél mindössze két szóból állt: *„Mennyi kellene?"*

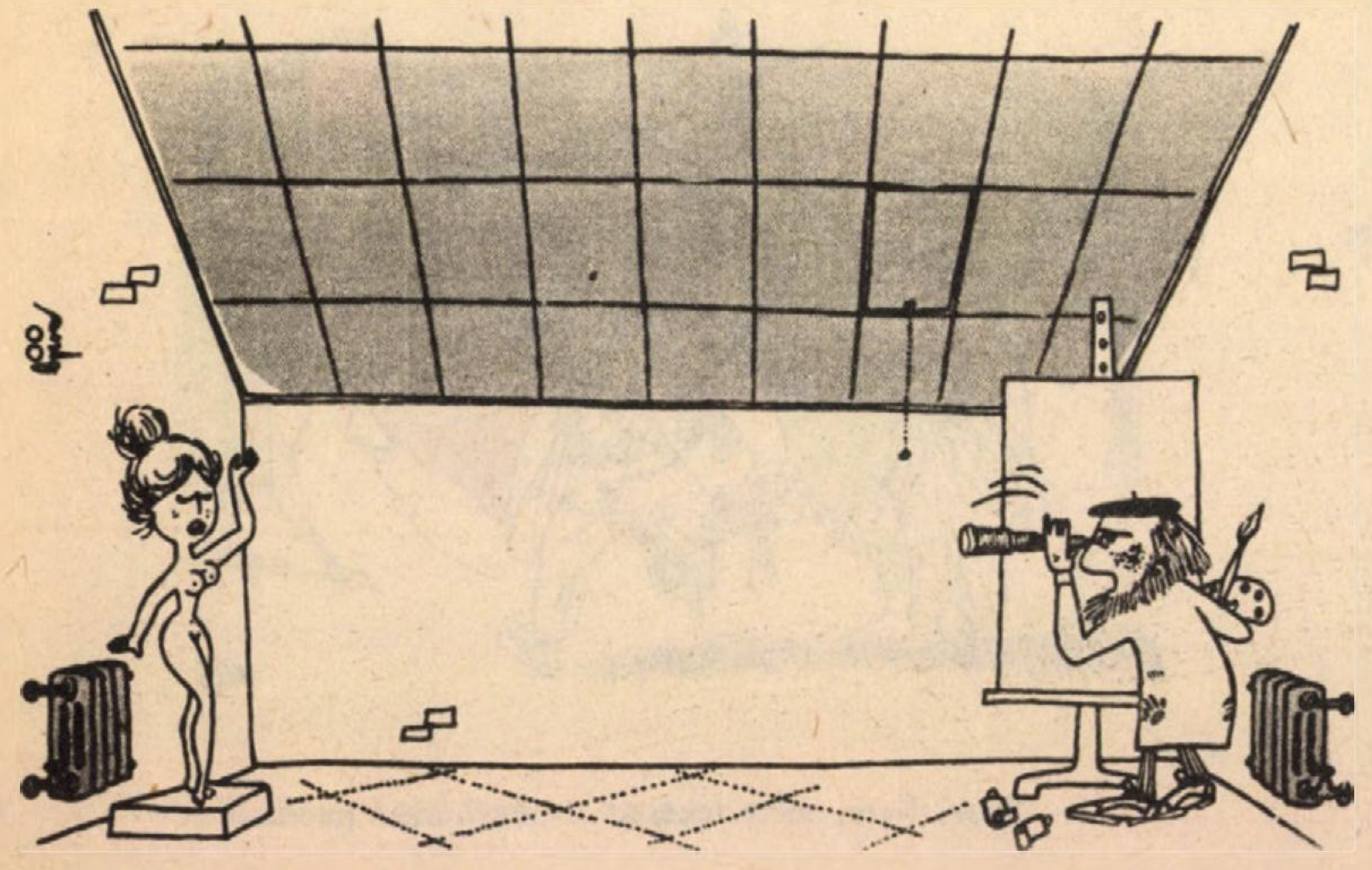
Kelemenné visszaírt: *„Ezer forint talán elég lesz a tüzelőre."*

Sanyikát még aznap hazaküldték egy borítékkal. A borítékban csak 800 forint volt, mert a gengszterek, mint rövid kísérőlevelükben megírták, levonták a Sanyika által betört ablakok árát. Kelemennét ez a váratlan anyagi veszteség eléggé leverte, mire legyintve jegyeztem meg:

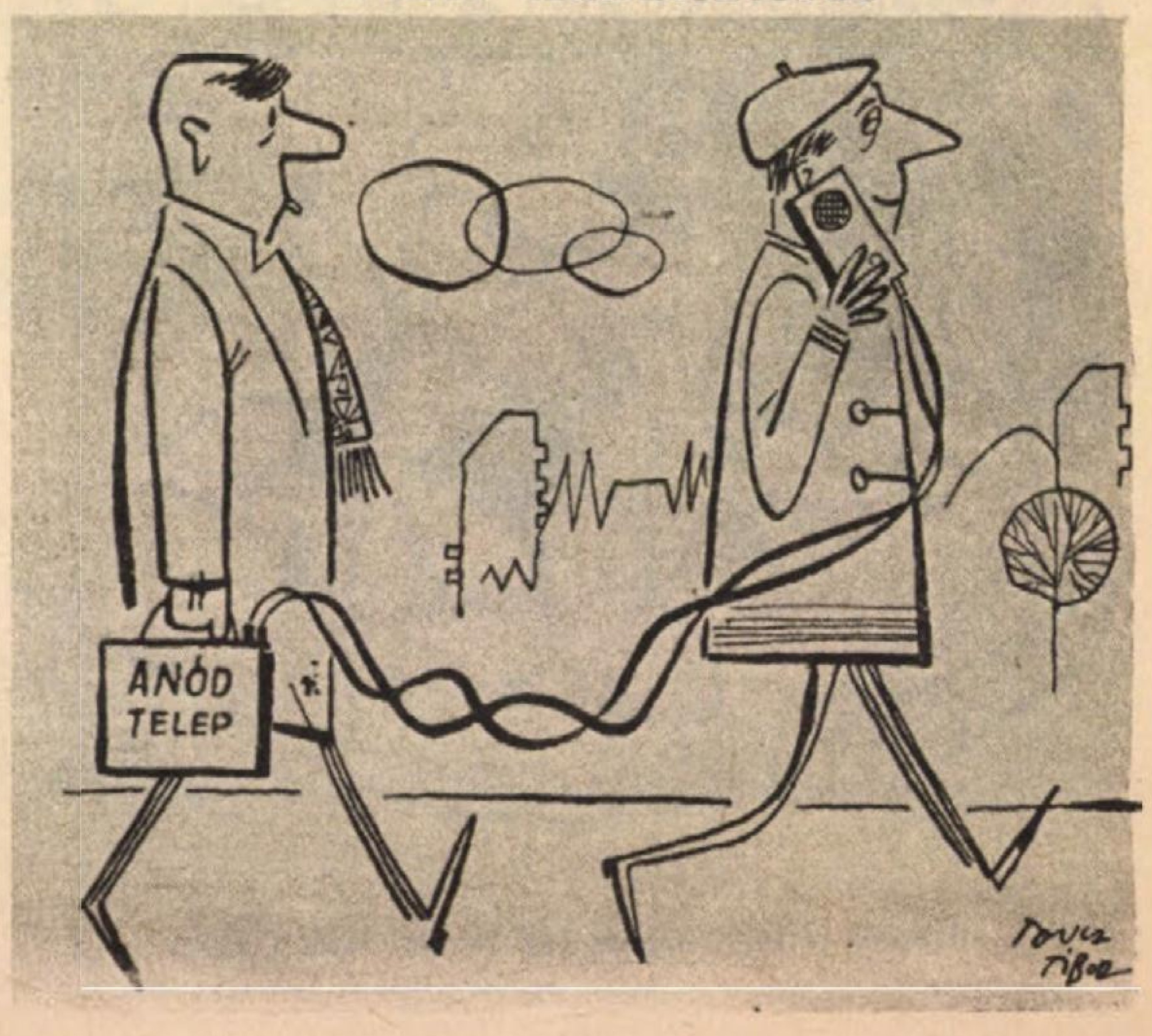
– Ugyan, mit vár ilyen bűnözőktől?

Feleki László

Központi fűtés

Pesti tranzisztoros

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TOLLHEGYRE-VALÓ

Tavaly karácsonykor a sors egy Mont Blanc golyóstollal vert meg, melyhez – ősi magyar virtus szerint – már januárra minden betét kifogyott az ÁPISZ-boltokból. Türelmem azonban határtalan volt. Tudtam, elérkezik majd az idei karácsony is, midőn megjelenik az írószer-boltokban a decemberi Mont Blanc, s golyóstollamat elláthatom a megfelelő betéttel.

Mit tesz az ÁPISZ? A Mont Blanc golyóstoll-betét meg is jelent a boltokban, ámde egy másik típusú golyóstollba való! Nem abba a Mont Blancba, melyet eleddig árusított az ÁPISZ. Vagyis: egy másik típusú golyóstollat kellene venni a betéthez, amelybe belevaló. Ámde ez a másfajta típusú Mont Blanc golyóstoll nem kapható az ÁPISZ-okban, csak az a fajta típusú kapható, melybe nem ez a típusú betét való. Ez a betét csak a különleges, 6–800 Ft-os Mont Blanc készletek golyóstollához való.

Az eset igen szép példája annak, hogyan lehet dezorganizálni a legegyszerűbb dolgokban is, és miként lehet pukkasztani egy kis nemzet Mont Blanc golyóstollal rendelkező állampolgárait.

S. P.

KÉSIK AZ ÜDVÖZLET...

A karácsony és az újév már itt van a kertek alatt. Ebből az alkalomból üdvözölni szoktuk rokonainkat, ismerőseinket, azokat is, akik távoli országokban élnek. A Képzőművészeti Alap rajzos üdvözlő lapokat hozott forgalomba. Nem számoltak azonban a szent bürokráciával! Ugyanis e lapok borítékkal együtt körülbelül 40 grammot nyomnak. A posta viszont egy állítólagos szabály alapján csak 10 grammig vehet fel légiposta-küldeményt. No már most, ha azt akarjuk, hogy például Ausztráliába szánt üdvözleteinket karácsonyra megkapják, adjuk fel már októberben. Igen ám, de a Képzőművészeti Alap csak december elején hozta forgalomba ezeket az üdvözlőlapokat. A posta pedig a szabályra való hivatkozással csak közönséges küldeményként továbbítja. Tehát nyugodjunk bele, hogy külhoni ismerőseink majd húsvétra megkapják karácsonyi üdvözleteinket. Nekem ugyanis az újpesti postán azt az okos tanácsot adták, hogy kérjek a címzettől tértivevényes utalványt, akkor felveszik.

Gáthy Sándor
IV., Árpád út 16.

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Ezt pedig Székesfehárváron láttuk" bírálatukkal egyetértünk. A Városi Tanács VB a szóban levő tábla kicserélését az 1964. évi városfejlesztési alap költségvetésébe betervezte.

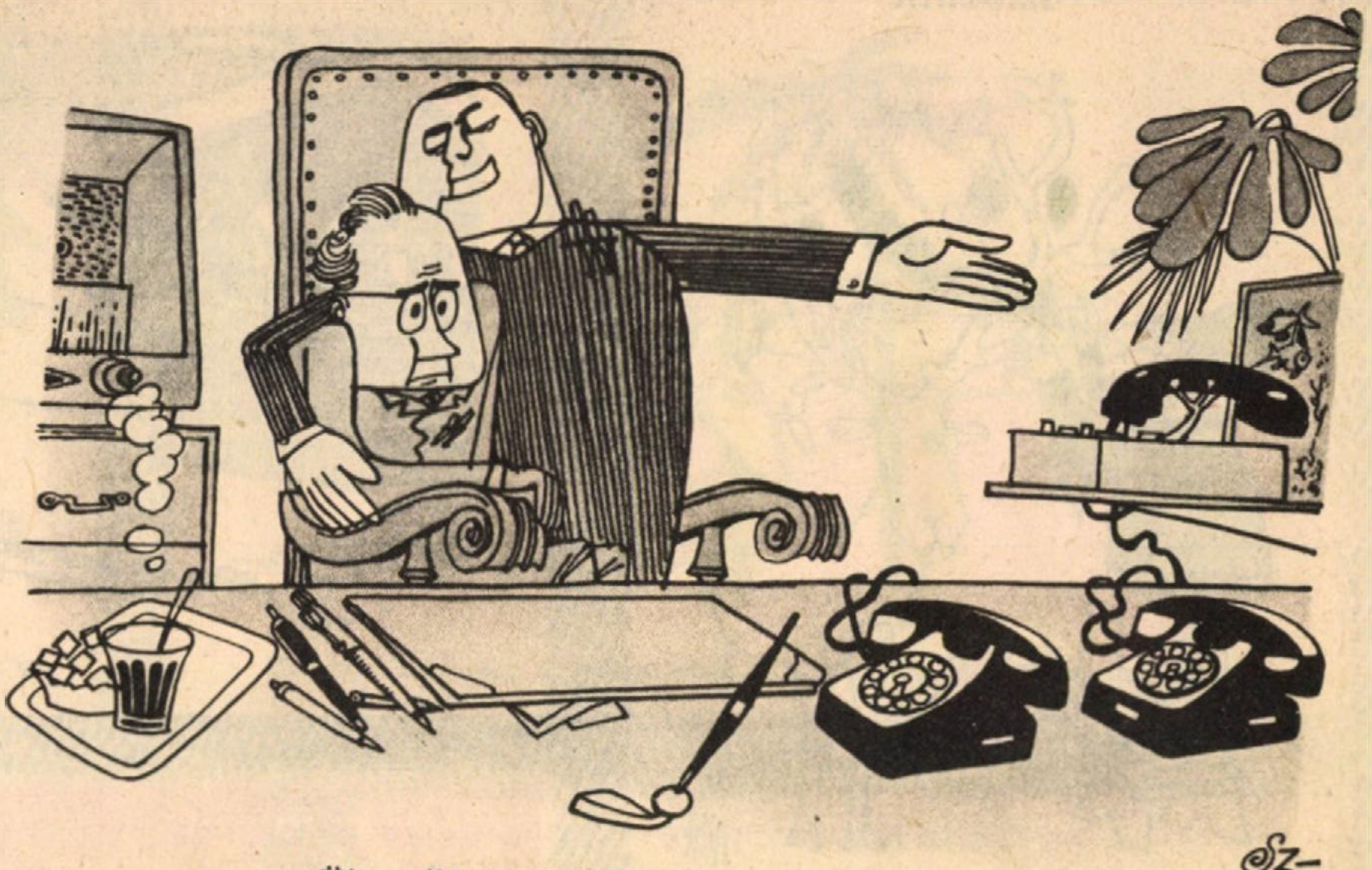
Dr. Tillinger István
VB-elnök

„Miért nincs szemüvegszár?" című írásukra közöljük: Addig is, amíg bolthálózatunkat ezzel a cikkel kellő mennyiségben el tudjuk látni, körlevélben utasítottuk boltjainkat, hogy a komplett keretekről vegyék le a szükséges szárakat, s a vevők igényét elégítsék ki.

OFOTÉRT Vállalat

A szeretet ünnepén

Szűr-Szabó József rajza

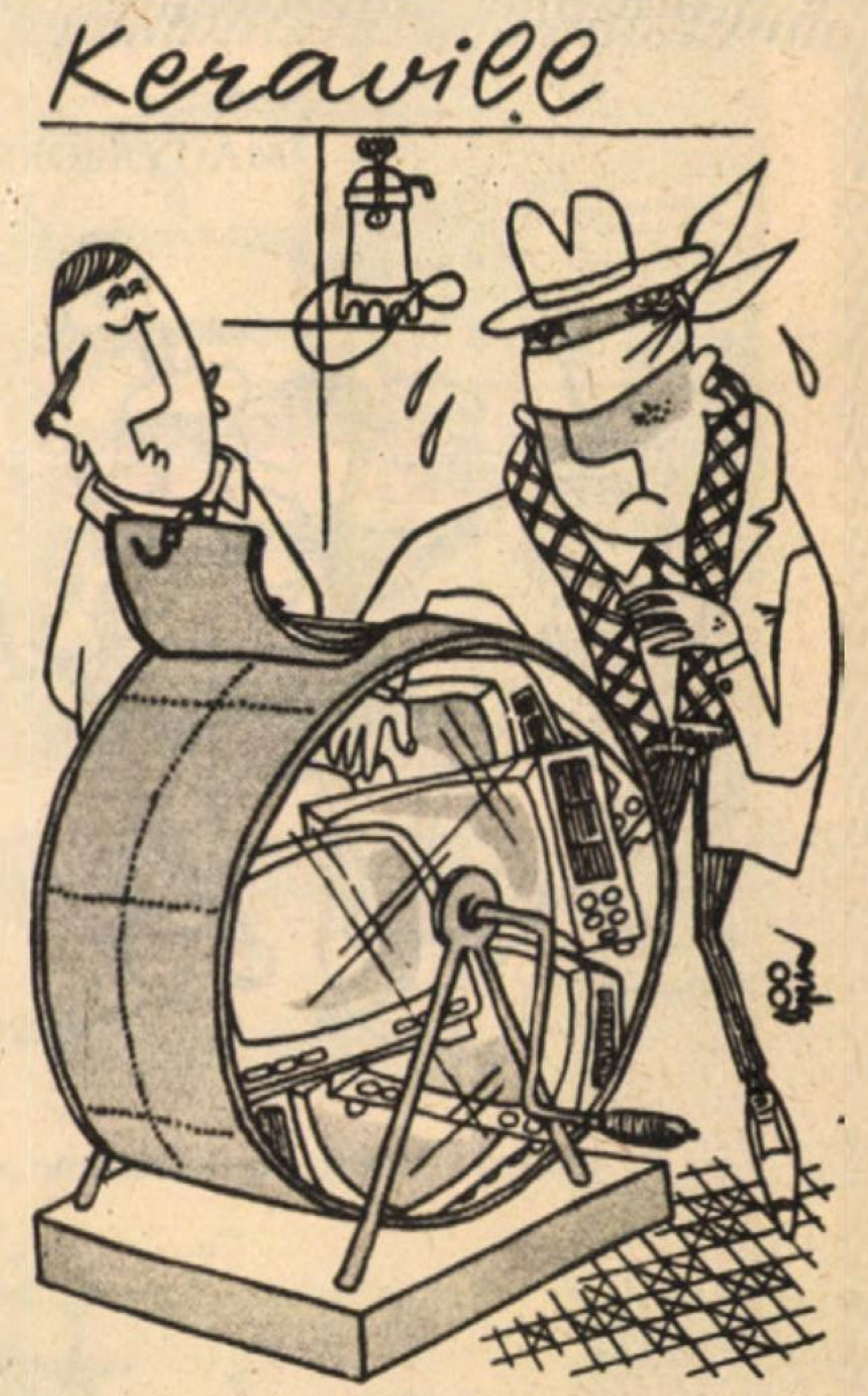

– Ülj mellém, te is értesz annyit a vezetéshez, mint én!

Jó befektetésnek ígérkezik

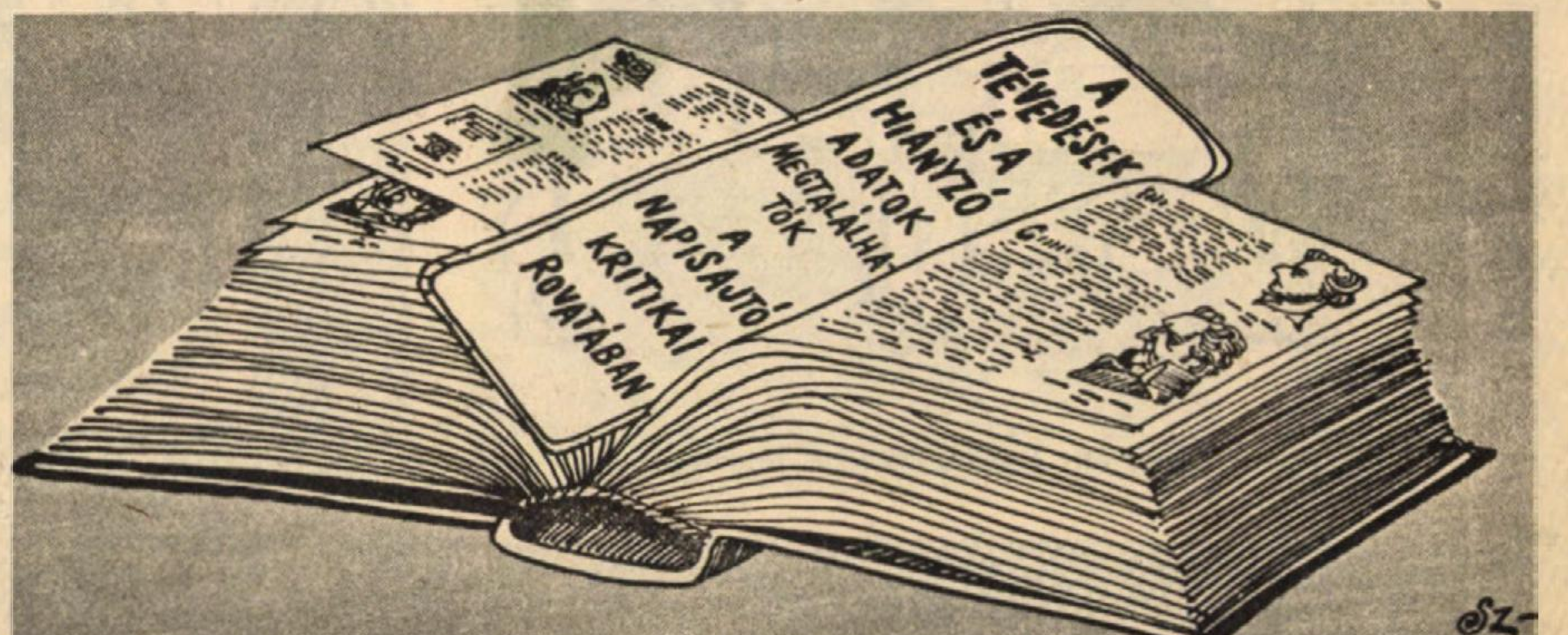
Készülékvásárlás

... avagy a nagy Lutri

A tökéletes Irodalmi Lexikon

Szűr-Szabó József rajza

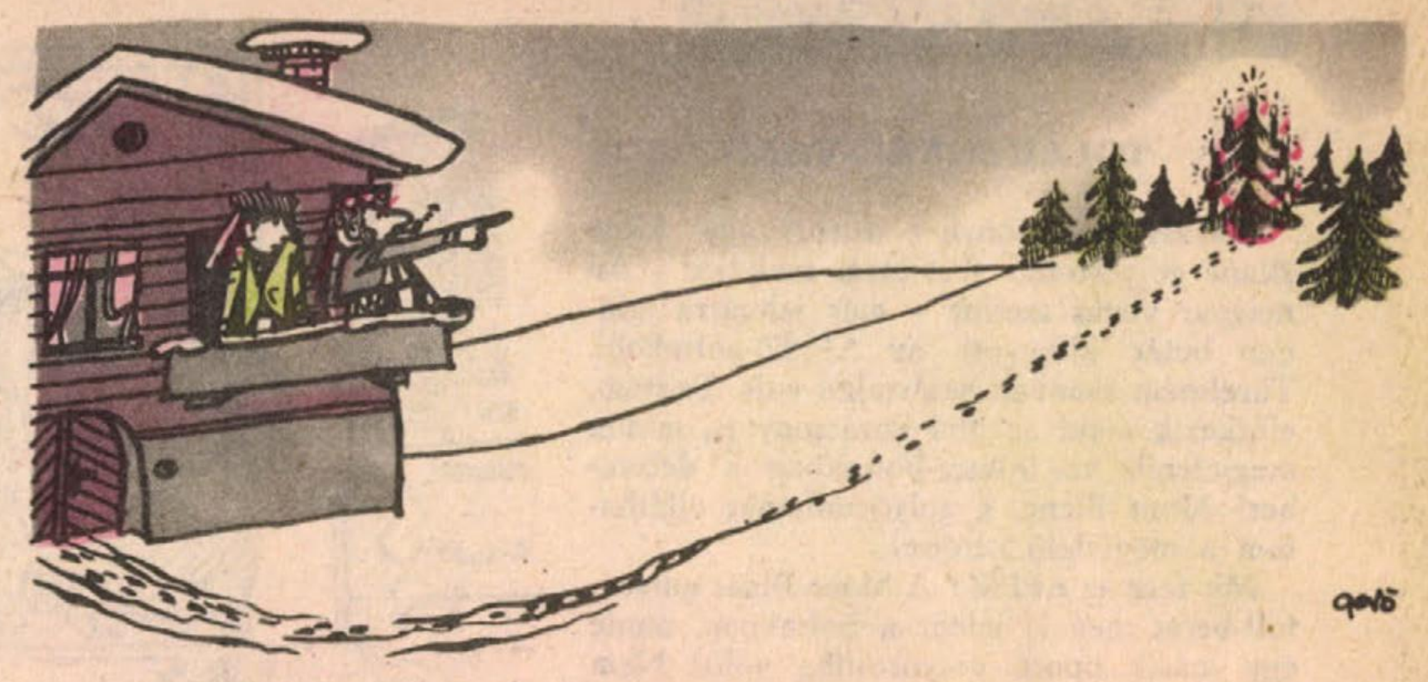

Karácsonykor A VILÁG KÖRÜL

SZIBÉRIA

SKÓCIA

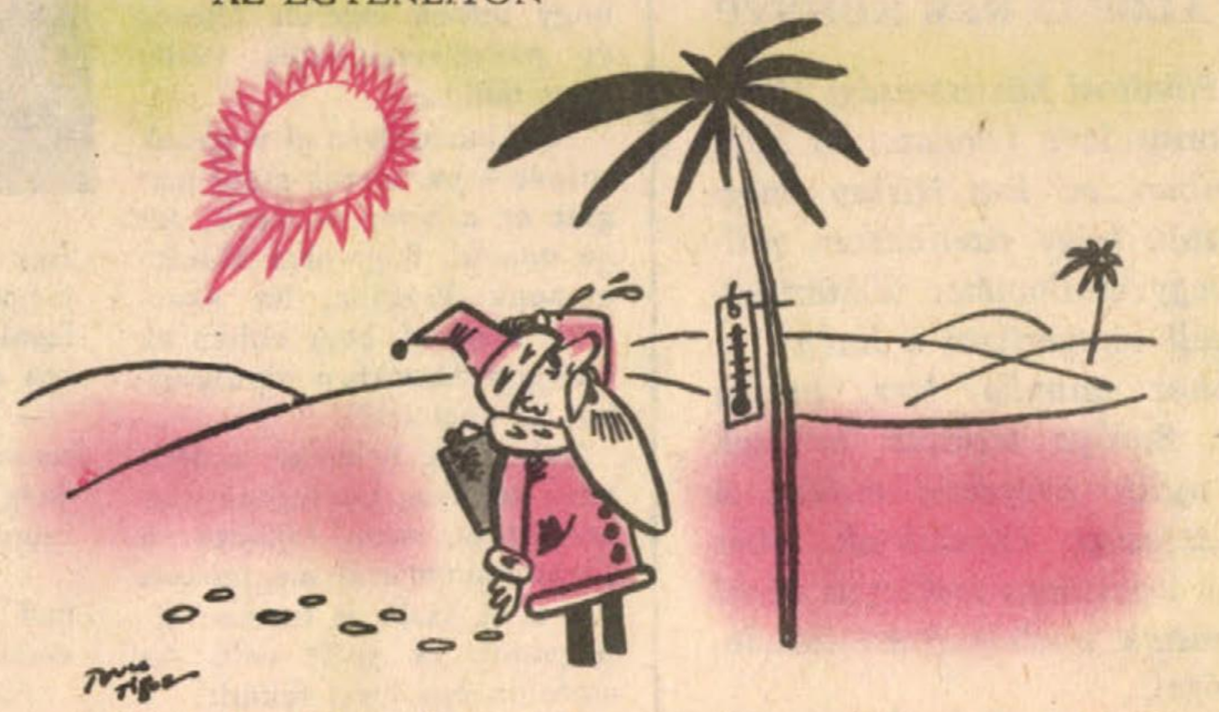
– Az ott a mi karácsonyfánk! . . .

KANADA

– Utálom ezt a pajzsot, mert mindig a mákos beiglit juttatja az eszembe.

AZ EGYENLÍTŐN

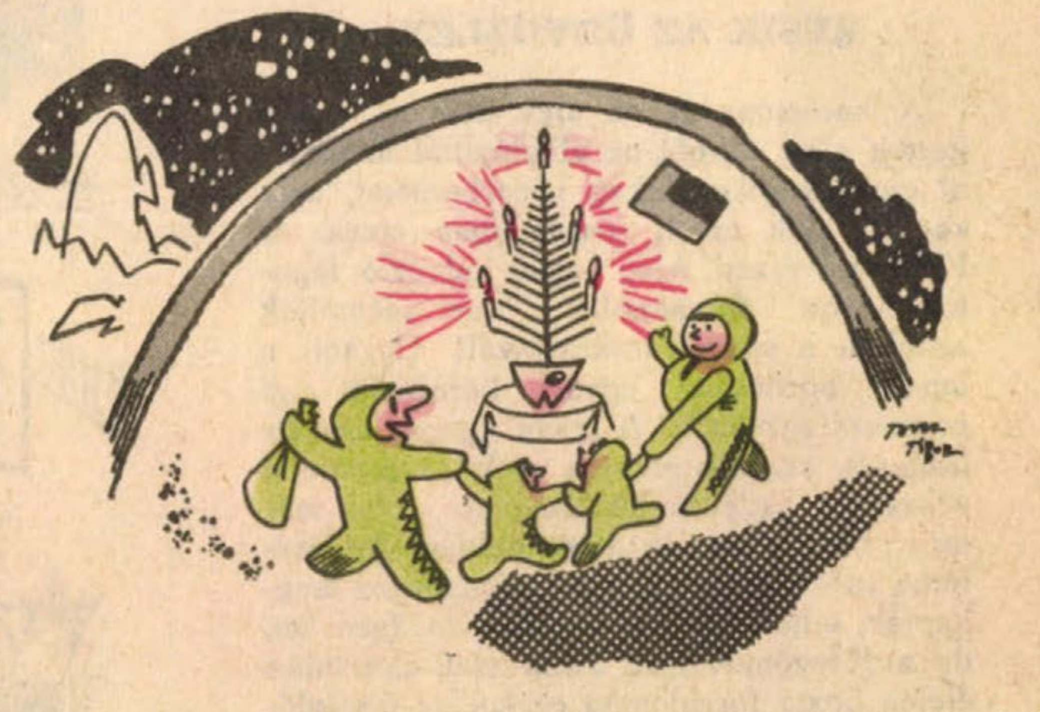
Télapó: Legalább a kucsmámat ne kellene a fejemen tartanom . . .

MAGYARORSZÁG

– És hogyan sikerült beilleszkednie a népi demokráciába? . . .

GRÖNLAND

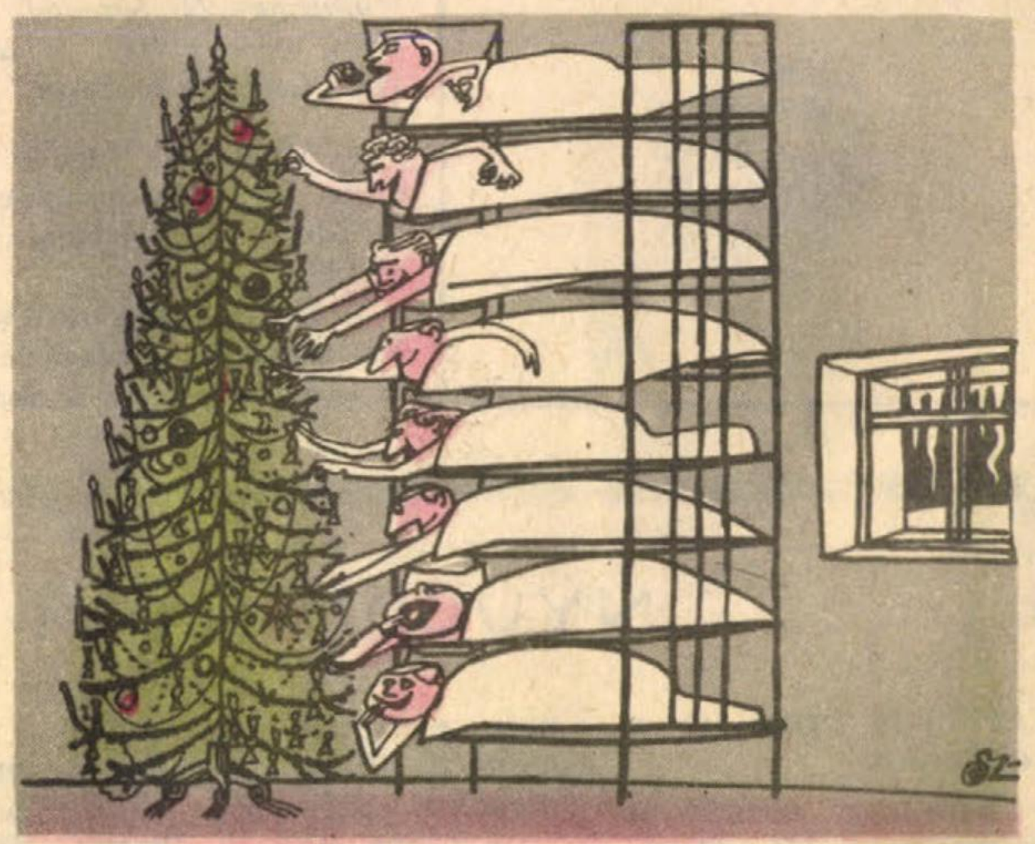

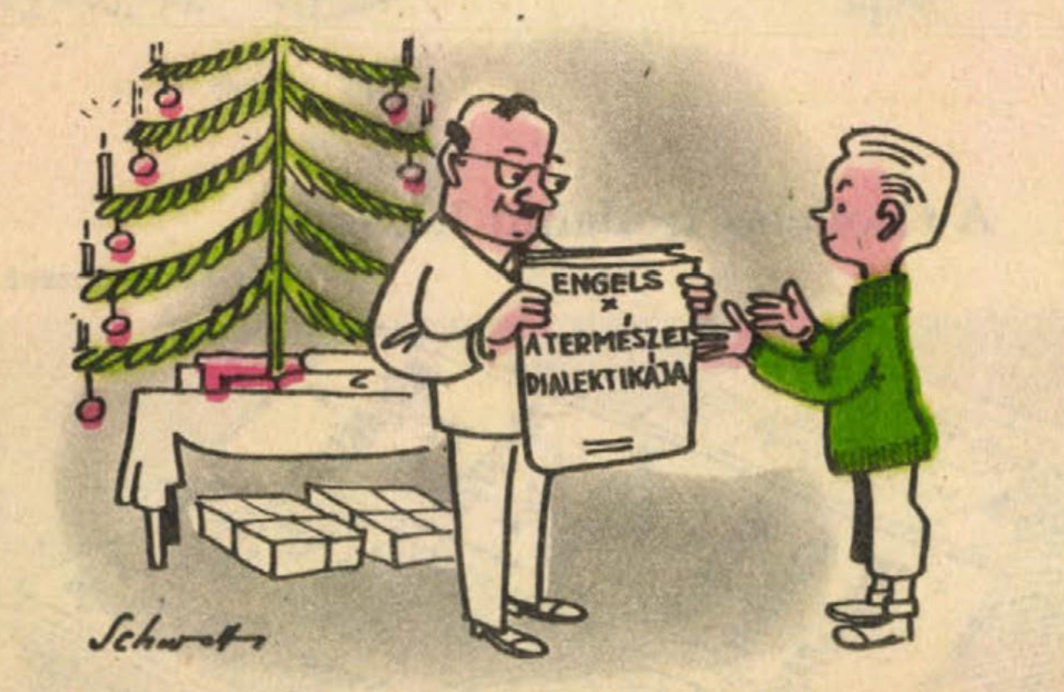
DÉL-AMERIKA

– Nem kell neki a játék, egy valódi puccsot akar karácsonyra!

SVÁJCI TURISTAHÁZ

– Nézd, mit hozott neked a Jézuska! . . .

ANTARKTISZ

– Úgy látszik, az idén is fehér karácsonyunk lesz . . .

AUSZTRÁLIA

– Ünnepi bevásárláshoz mindig elhozom!

A CSENDES-ÓCEÁNON

EZ VALÓBAN NEM KÖNNYŰ

A Fővárosi Köztisztasági Hivatal soron levő feladataival kapcsolatban az Esti Hírlap megállapítja, hogy tizenhárom millió négyzetkilométer közterületről kell eltakarítani a havat.

Nehéz munka lesz, hiszen egész Európa területe is csak 10,4 millió négyzetkilométer. A Köztisztasági Hivatalnak tehát még a kontinens területén kívül is vannak hóeltakarítási kötelezettségei.

Nem lenne célszerűbb, ha csak Budapestre korlátozná tevékenységét, de itt aztán alaposan kitenne magáért!!

Miroslav Svandrlik:

KÉT LEVÉL

Jakoubek postamester hazafelé tartott. Lehangoltnak látszott. Előre tudta, hogy otthon ingerült feleség és paradicsommártás várja, mint mindig.

Itt, Unomfalván el vagyunk veszve – panaszolja majd megint az asszony. – Csak azt ne mondd, hogy nem költözhetnénk Prágába, ha akarnád! Hagyod, hogy ebben az eldugott fészekben elpusztuljak az unalomtól!

Jakoubek belépett családi háza kapuján. De legnagyobb ámulatára, nem fogadta a paradicsommártás megszokott illata. A szoba is furcsán elhagyatott és sivár volt. Az asztalon egy levél feküdt:

„Kedves férjem! Én más életre születtem, ezért Prágába utazom Krabec úrral. Sohasem értettél meg engem lelkileg. Én a nagyvárost szomjazom. Ne haragudj rám, hogy nem tudtam a támaszod lenni. A te Évád.”

– Mindennek vége – suttogta Jakoubek postamester. – Mit ér az életem Éva nélkül?

Fogta a ruhaszárító kötelet, felpattant kerékpárjára, s a közeli erdő felé karikázott.

Egy hatalmas fenyő előtt megállt, átdobta a kötelet a legalsó ágon. Hurkot készített és beledugta a fejét.

– Mit csinál itt, maga szerencsétlen – hallatszott egy hang a sűrűből, és röviddel ezután előlépett az erdész.

– Leszámolok az életemmel – jelentette ki Jakoubek szomorúan.

Az erdész kihurkolta a kötelet, és magával vitte a postamestert a házába.

– Vendéget hozok – mondta gömbölyded feleségének. – Főzzél erős teát, de előbb kínáld meg Jakoubek urat egy pohárka pálinkával! Sajnos, nem maradhatok itthon, folytatnom kell a körutamat. Egy vadkan nyomát követem.

– Maga hová való? – kérdezte az erdészné, amikor férje eltávozott.

– Unomfalvai vagyok.

– Unomfalva – sóhajtotta az asszony. – Hiszen ott van mozi!

– Igen.

– Meg tornaegylet.

– Igen, az is van.

– Meg színkör.

– Persze.

– Ó, hiszen maga boldog ember! Nem is tudja, micsoda jó helyen lakik! Csak aki a vadonban él, az becsüli meg igazán az olyan falut! Amikor a férjem az erdőt járja, mindig arról ábrándozom, hogy olyan kultúrközpontban élek, mint Unomfalva! Hogy moziba járok, részt veszek a színkörben, nyújtón tornázom! Ez az álmom! Életem álma!

Amikor az erdész az elejtett vaddal hazatért, levelet talált az asztalán:

„Kedves férjem! Én más életre születtem, ezért Unomfalvára utazom Jakoubek úrral. Sohasem értettél meg engem lelkileg. Én kultúrára szomjazom. Ne haragudj rám, hogy nem tudtam a támaszod lenni. A te Máriád.”

Csehből fordította: *Sz. M.*

NYUGDÍJ ELŐTT

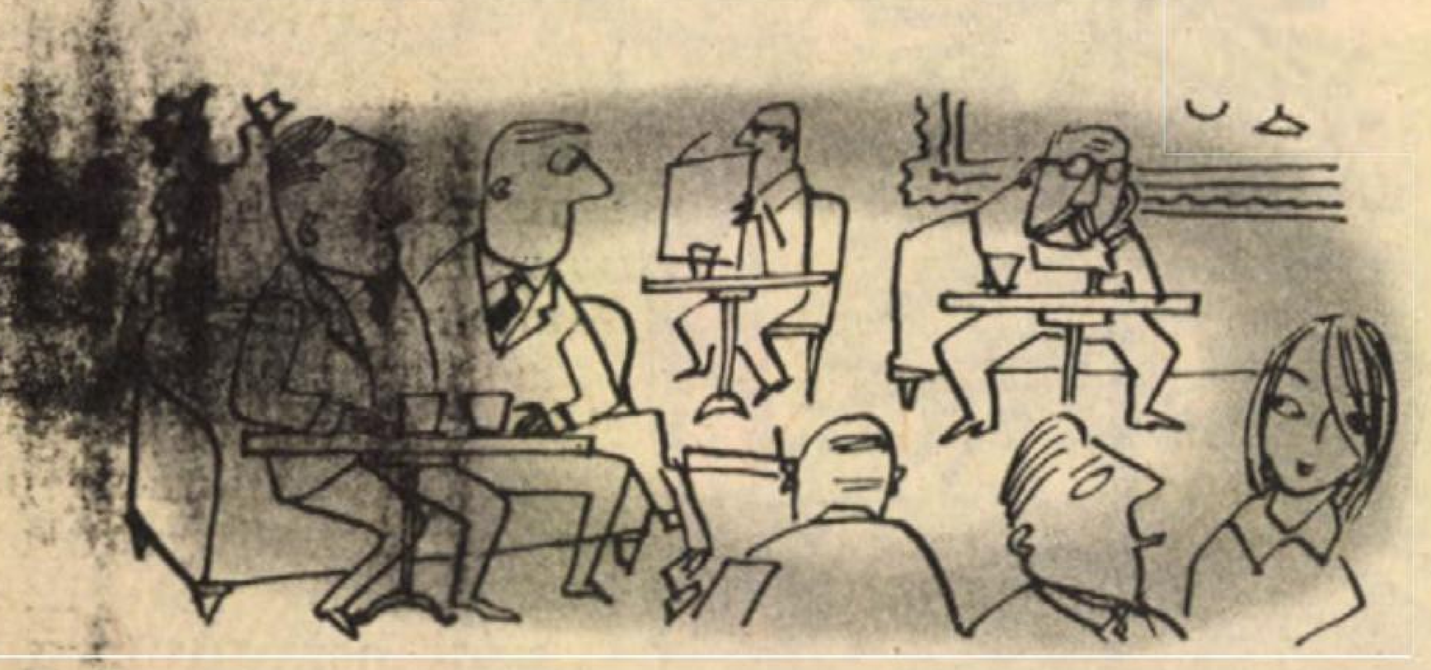
Két férfi beszélget a kávéházban:

— Elnézem ezeket a fiatalokat... Mi gondjuk van ezeknek? Semmi. Az égvilágon semmi. Milyen jó volna már nekünk is megpihenni egy kicsit, letenni a szerszámot.

— Gondolhatja, hogy már én is alig várom a nyugdíjaztatásomat...

— Magának még menynyi ideje van a nyugdíjhoz?

— Ha valami közbe

nem jön, harmincöt év múlva nyugdíjas lehetek.

— Irigylem. Nekem még harminchét esztendőt kell várnom...

— Azért ne busuljon. Az idő halad, nem áll meg. Észre sem veszi és már elröpült egy hét. Nem a világ az a harminchét esztendő.

— Igaza van... Nemrég még inaskodtam és ma már segéd vagyok... Idestova egy esztendeje... Tudja, már mindent olyan szépen elterveztem. Ha nyugdíjba megyek, majd a lányomnál fogok lakni.

— Nem is tudtam, hogy magának egy lánya van.

— Még nincs. De majd lesz, ha az ég megsegít. Ha esetleg majd nem jól érzem magam a lányomnál, tudja, milyenek a gyerekek, akkor majd az elvált feleségemhez költözöm vissza...

— Azt sem tudtam, hogy megnősült, hát még, hogy elvált?

— Még nem nősültem meg, de úgy tervezem, ha megtalálom az „egy életre szóló igazit”, akkor feleségül veszem. Öt évig fogunk együtt élni, azután elválunk.

— Honnan tudja, hogy el fognak válni?

— Ismerem magam. Amilyen féltékeny természetű vagyok, előbb-utóbb biztosan meg fogom csalni az asszonyt.

— Szép, hogy így a jövőbe lát. De hát addig még sok víz lefolyik a Dunán.

— Az biztos. Nagyon szeretnék már nyugdíjba menni, de azért egy kicsit félek is. Akkor az ember a gyerekére is rászorul, és abban nincs köszönet. Látja, azt az idős embert, ott, a terem végében?

— Látom.

— Szegény bácsi, elég nehéz körülmények között él, mert az az önző lánya nem támogatja az apját.

— Honnan ismeri az öreget?

— Én a fia vagyok!

Galambos Szilveszter

PESTI tudósítónktól

A nagy művésznő, a nemzet ünnepelt csillaga kis anekdotát mesél az életéből. Természetesen így fog hozzá:

– Kezdő színésznő korombаn...

Majd megáll és így szól az újságíróhoz:

– Tudja, mennyivel szívesebben kezdeném úgy a történetet, hogy „kezdő színésznő vagyok”...

*

Úgy hallottam, hogy néhány író és költő is bekapcsolódik az ásatásokba. Ők ugyan nem solidust, hanem talentumot keresnek.

*

Igenis van költői szerénység! Hallottam, amikor az egyik költő ezt mondta a másiknak:

– Tudom, hogy nagyobb költő vagyok nálad, de nem sokkal!

f. l.

A huligán karácsonya

Ünnepien elfogódott arckifejezéssel, meghatottan csillogó tekintettel, a karácsonyfa körül tevékenykedett az egész Kun család.

Kivéve Lajit, a huligánt.

A tisztes család szégyenfoltja, a fekete bárány, ott gubbasztott a konyha sarkából gondos ízléssel átalakított huligán tanyán. Ajaka körül kiégett mosollyal ürítgette a hazai szeszgyár kitűnő minőségű, tetszetős csomagolásban forgalomba hozott borpárlatát.

Minden jóízlésű ember számára — nem rég vásárolta a ruházati boltban — visszataszító trapéznadrág és tarka ing feszült kihívóan Laji tagjain.

A falat hetilapjainkból kivágott, szemérmetlenül hiányosan öltözött nők ékítették.

Laji a tizedik kupica után félrelökte a borpárlatot és a huligánokra olyannyira jellemző, kissé tántorgó matrózléptekkel a szobába tartott.

Az egész család a karácsonyfa alatt állt. Kun Mihály, a Vasgyár üzemi bizottságának tagja, Kunné, lakóbizottsági tag, a két leányka, Ildikó és Júlcsa — lelkes és öntudatos KISZ-aktívák — egymás kezét fogva a „Mennyből az angyal"-t énekelték áhítatos szívvel.

Megdöbbenten pillantottak hátra.

... Pásztorok ... pásztorok ... Alig halt el a család ajkán a végakkord, Kun Mihály fiára förmedt:

— Megőrültél!?

Az elvetemült huligán bocsánatkérően mormogta:

— Ne tessék haragudni, Apuka ... gondoltam ... egyszer ... karácsony estéjén ...

— Épp jókor jut eszedbe! Valószínűleg hamarosan megérkezik a „Mindennap csak egy jócselekedetet" szocialista brigád Dezséry könyvével a tiszta erkölcsről, rövidesen betoppan az üzemi nőbizottság néhány üveg almuskával, továbbá a Vöröskereszt-felelős egy tálca mignonnal, hogy ma este kettős nyomatékkal beszéljenek a lelkedre.

És akkor ahelyett, hogy szép részegen az ágyadon fetrengve fogadnád őket, itt találnak majd a karácsonyfa alatt. Kitör a botrány!

— Legföljebb visszaviszik a nyamvadt almuskájukat és azokat a mikroszkopikus mignonokat.

— Jól tudod, hogy nem erről van szó, hanem a jövődről! Te vagy az üzem elismert huligánja, méltóképp kell viselkedned!

— Torkig vagyok már az egésszel!

— Csak egy meggondolatlan, könnyelmű fiú beszélhet így! Kockáztatnád egész pályafutásodat? Te vagy a főszereplője az új cinéma veritének, amelyet az üzemben forgatnak: az „Így élnek ők, ha ugyan ez élet" címmel. Jövő héten a Televízió „Fekélyek a társadalom testén" című ifjúsági műsorában szerepelsz. Hamarosan vitát indít a rádió: „Meg lehet-e menteni Kun Lajost?" címen. És most egy könnyelmű gesztussal tönkretennéd egész pályafutásodat! Én tudom, fiam, hogy kellemesebb lenne családod körében mákos beiglit majszolgatnod, de hát hiába, semmit sem adnak ingyen, valamit valamiért, továbbá mindenért fizetni kell.

Az anya, aki eddig is aggódó, könnyes tekintettel kísérte a párbeszédet, vette át a szót:

— Lajos (csak így becézte az elvetemült huligánt csecsemőkora óta), ne tedd tönkre anyai szívemet, pláne ne karácsony estéjén. Már csak az én kedvemért is gondolj karrieredre. Jól tudod, hogy az üzem társadalmi ösztöndíjjal egyetemre küld, ha a kollektíva segítségével jobb útra lépsz. De ki törődik többé veled, ha egyik óráról a másikra megtérsz?

A két leányka, Julcsa és Ildikó ártatlan fehér kezével a gonosz huligán elvetemült nyakába csimpaszkodott, és csilingelő, tiszta hangon kérte:

— Ugye nem teszed ezt velünk, hiszen azért járnak ide a fiúk, mert a híres Kun Laji húgai vagyunk!

Laji, a huligán végighordozta tekintetét a családján, majd az arany szálaktól és gyertyácskáktól csillogó karácsonyfára pillantott. Megérintette szívét a szeretet, a tisztaság lehe. Morogva megfordult és visszaballagott utálatos huligántanyájára.

Kertész Magda

Hajnali járdafelszórás

Toncz Tibor **rajza**

– Megvárom, amíg az az undok, smucig Kovács elmegy hazulról! ...

Jelentés a Fertő tóról

Magyar és osztrák szakemberek
Vizsgálták most e tavat végig,
S kimutatták: ad gyógyvizeket
Legalább ötvenezer évig.

Ötvenezer év mégis nagy szám,
A tudósoktól pardont kérek.
De arra, hogyha tévedtek tán,
Annak idején visszatérek.

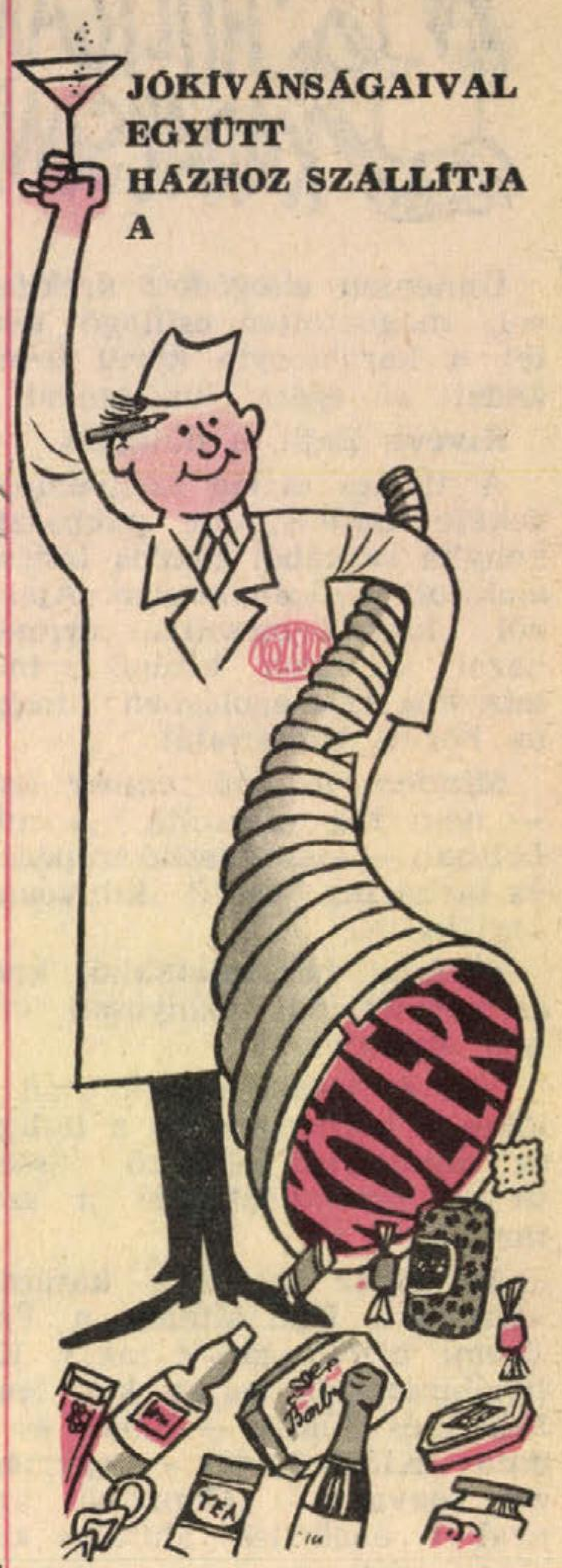
h. f.

Megbeszélés a Közös Piacról

Erdei Sándor rajza

E heti hirdetéseink

-Anyuci, ezek a régi rongyok még álarcosbálra se jók...

ideje, hogy átadjuk a MÉH-nek

Mezőkövesdi anzix

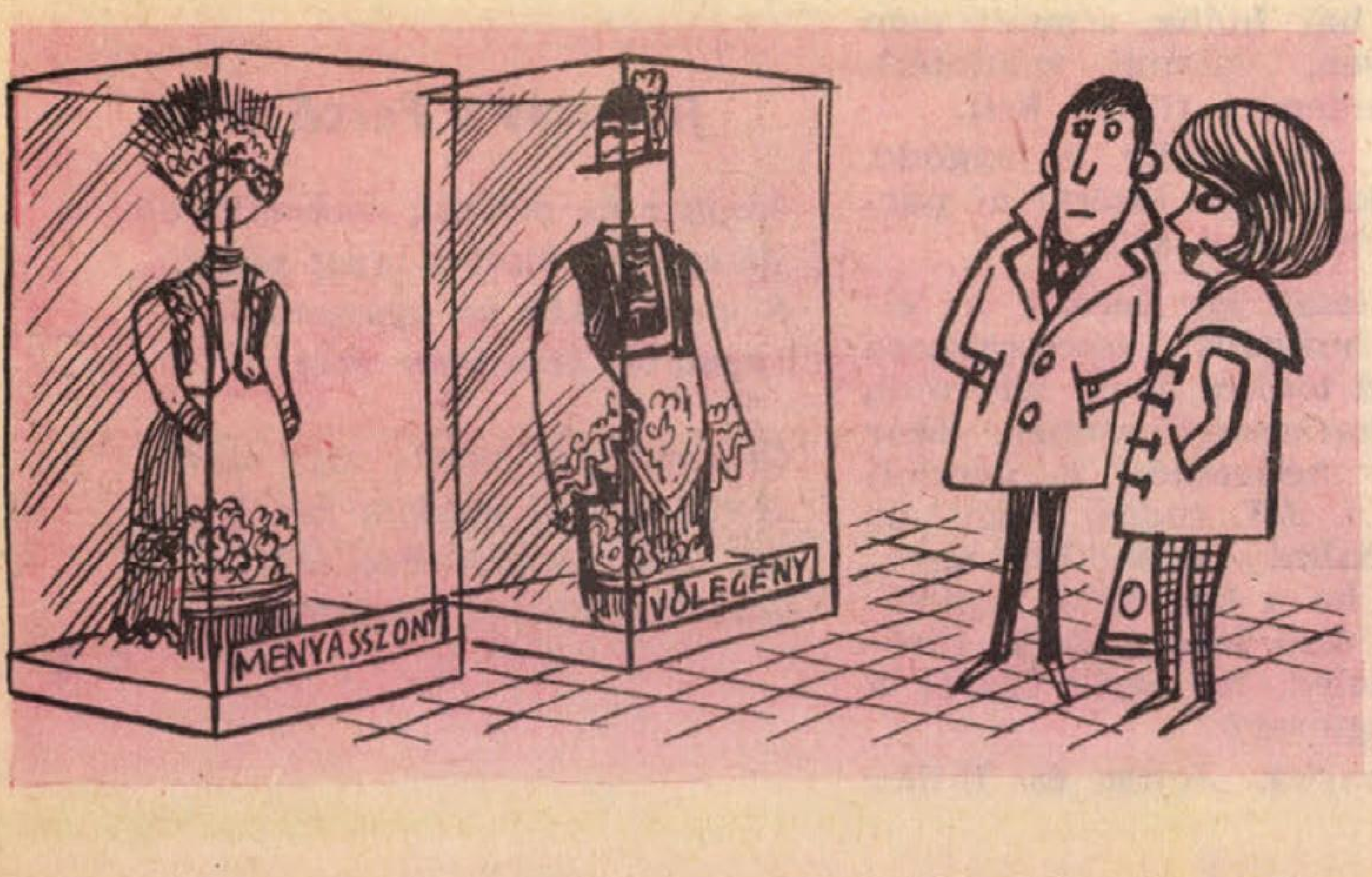
Várnai György rajzai

NÉHA KIAPAD A „ZSÓRI" FÜRDŐ VIZE

– Holnap is eljövünk, van a boltban elég szódavíz.

A MÚZEUMBAN

Jegyespár egykor és most

— Imrus, azonnal ülj taxiba, és siess hozzám! — lihegte a telefonba elcsukló hangon. — Igen, a lakásomra... A te szakmádba vág... Többet most nem mondhatok... Értsd meg, országos jelentőségű ügyről van szó!... Rohanj! Várlak!

Helyére tette a kagylót, lassan kinyitotta bal kezét. Nem, nem álmodott. Reszkető tenyerén valóban ott pihent a hüvelykujj nagyságú, meglepően súlyos fémdarabka. Kecses virágszirom alakja volt, felületét évszázadok pácolhatták sötétbarnára. De elkeskenyülő alján a friss törésnyom élénk vörös-sárga színekben játszott.

— Arany! — sóhajtotta elbűvölten Holubár Rezső, az Elektron Kátéesz tervstatisztikusa, és megtörülte verejtékező homlokát. — Gazdag lettem! És híres! Mert bizonyára felbecsülhetetlen ennek a leletnek a muzeális értéke is. Ki tudja, talán még a rómaiak előtti időből való?! Kik is éltek akkoriban ezen a tájon? Dórok? Korinthuszok? Szarkofágok? Amforák vagy longobárdok? Nemsokára ez is kiderül. Nagyszerű ötlet volt, hogy idehívtam Imrét. Ő majd mindent tisztáz. Elvégre azért régész! Csak a szívemre ne menjen az öröm.

Lerogyott a rekamiéra, annyira elgyengítette idegeinek roppant feszültsége. Behunyt szemei mögött filmszerűen pergett le az elmúlt félóra mesébeillő története...

Harminc perccel ezelőtt Holubár Rezső — talán valami sugallat hatására — elhatározta: nem vár tovább! A Házkezelőség csak hitegeti, maszek asztalosra nincsen pénze. Rendbehozza ő maga! Előszedte a piszkavasat, és a konyhakredenc aljából a rozsdás fejű, nagy kalapácsot, atyai örökségét. Elszántan nekilátott, hogy eredeti helyére kényszerítse vissza azt a két parkettát, amely harmadik hónapja, beköltözése óta, úgy meredt ki szobája padlózatából, mint két sündisznótüske. Amikor nagy keservesen kiemelte őket, kiderült, hogy ezen a ponton a párnafa, ami a vakpadlót tartja — felpúposodott!

Rezső először páros lábbal ugrott rá néhányszor, aztán adott neki a kalapáccsal is jócskán. Semmi hatás.

— Talán salak szorult alája — morfondírozott szakszerűen, és a piszkavassal erélyesen odadöfött. — Mi ez? — A szerszám úgy szaladt bele a padlóba, mint kés a vajba. Kíváncsian a lyukhoz hasalt. Vállig nyomhatta be kezét a legördülő salak-darabok között a titokzatos üregbe. Körültapogatózott. Sima, hűvös fémtárgyat markoltak meg keresgélő ujjai. Némi erőfeszítéssel letörte, és felszínre hozta...

— Ahol egy van, ott több is akad! — tért magához révületéből Holubár, és energikusan újból levetette magát a lyuk mellé. Benyúlt, tapogatódzott, ismét talált egy szirmot. Szakasztott olyat, mint előbb! Megint benyúlt, megint tapogatódzott, meglelte a harmadikat. Már szinte eszét vesztve préselte át öklét a szűk résen, és megkaparintotta a negyediket is, amikor élesen felvisított az előszoba csengője.

— Végre! Megjött Imre! — ordította mámorosan, és az ajtóhoz száguldott.

Kinyitotta.

Ismeretlen, lila arcú, kövér öregúr állott a küszöbön. Papucsban, télikabátban. Mögötte a házfelügyelő és három komor, tányérsapkás férfi.

A kövér öregúr félrelökte Rezsőt, berontott a szobába. Nyomában a többiek.

— Tessék! — jajdult fel a jövevény, és a tányérsapkások vezetőjéhez fordulva, a felszedett parkettákra mutatott. — Nézze, doktor úr, mit tett velünk ez az őrült!! Nyugodtan vacsorázunk a konyhában, hirtelen szörnyű robaj a szoba felől. Berohanunk. Sűrű porfelhő, a mennyezet végigrepedve, öklömnyi lyuk a közepén. És a lyukból kinyúlik egy kéz, letör egy díszt a bronz csillárról, amit Paula nénitől nászajándékul kaptunk még az első világháború előtt! Amíg önökért telefonáltam, a kéz újra lenyúlt, és gyorsan letört még hármat. De hiszen maguk is láthatják...

Tényleg, a felhajtott torontáli szőnyegen, mint bársonypárnán a kitüntetések, ott feküdt egymás mellett a négy csodálatos lelet. Kecses virágszirom alakjuk volt, felületüket évszázadok pácolhatták sötétbarnára. De elkeskenyülő alsó részükön élénk vörös-sárga színekben játszottak a friss törésnyomok...

Kürti András

Előrelátó vállalat

— Itt a fagy, nincs beüvegezve az ablak, nincsenek hólapátok, nincs melegruha! Mi folyik itt?!
— Kérem, igazgató kartárs, mi már most felkészülünk a nyárra!

Karácsonyi dráma

— Elfelejtkeztem Malvin néniről!

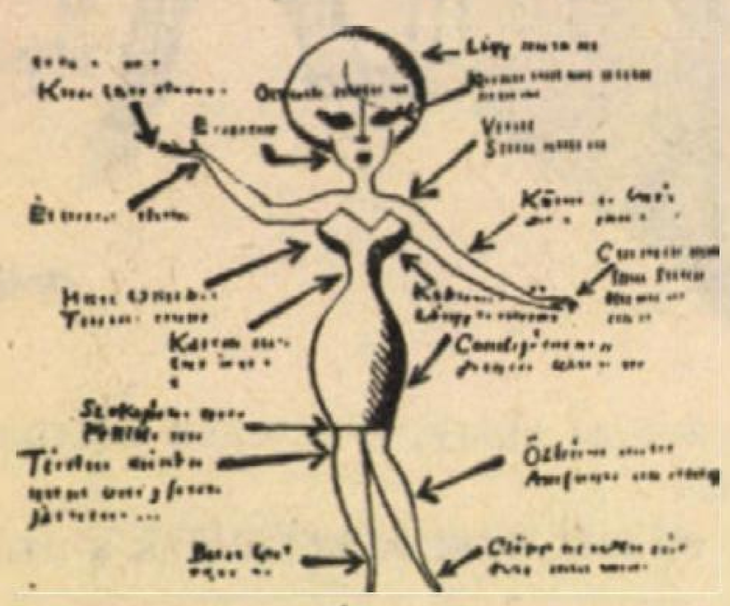
Nyitány

POÉTASORS

Ez a dolog még fiatalabb éveiben történt Rézmáz Kázmérral. Kitűnő barátom akkortájt, mint tényleges költő építette az új kor hajnalát; lágy szonetteket vagy komor veretű balladákat írt nőkhöz és más közéleti személyiségekhez.

Hogy, hogy nem, valószínűleg a lírai terv túlteljesítése érdekében egyszer még egy „Lángoló szirmok" című vézna verseskötetecskéjét is kiadták ezer példányban, noha ez a ciklus főleg Blaskóczi Verát, a múzsáját részletezte szűnni nem akaró indiszkrécióval.

A kötet, bár minimális anyagi és erkölcsi hasznot hozott a házhoz, Kázmért mégis boldoggá tette, mert általa sikerült Vera bájait becsempészni az öröklétbe, s ez akkoriban barátom legfőbb célkitűzése volt.

De mit tesz isten?!

A csélcsap hajadon egyik délelőtt bal lábbal kelt, és a Mangrovia-eszpresszóban, másfél órás elszánt veszekedés után, se szó, se beszéd, kiadta a költő útját.

Kázmér a fájdalomtól három napig nem evett, nem ivott, nem borotválkozott, csak némán feküdt az ágyán, s mint férfihoz illik, bosszút forralt. S harmadik nap reggelén végre megfogamzott agyában az ördögi terv.

Elhatározta, hogy visszatoloncolja Verát az öröklétből, ha törik, ha szakad! A hitvány nőszemély immár méltatlanná vált a drága jelzőkre és a finom hasonlatokra, amelyeket ő oly bohó fővel reá pazarolt. S Kázmér legott munkához látott.

Legelőször is ünnepélyesen megsemmisítette az álnok kiadvány valamennyi, lakásában fellelhető szerzői példányát, szám szerint harmincnyolcat. Majd különféle ravasz furfangokkal egyenként visszaszerezte barátaitól és ismerőseitől a dedikált példányokat, szám szerint hatot. Ezután minden nélkülözhető ingóságát pénzzé tette, és a tekintélyes összegen felvásárolta a könyvesboltok készleteit. Szerencséjére még 927 kötet porosodott a polcokon a „Lángoló szirmok"-ból.

Ilyenformán 971 darabot aránylag simán sikerült összeszednie az ezerből. De vajon hol bujkálhat a fennmaradt 29 példány? Ó, a csirkefogók!

Annak idején eredetileg csak ötszáz példányban akarták kiadni a költeményeket, de ő felrohant a kiadóba és botrányt csinált! Most már persze átkozta magát telhetetlenségéért.

Jobb híján apróhirdetéseket adogatott fel a napilapok vasárnapi számába:

> **Horribilis összeget fizet „Lángoló szirmok"-ért bigott gyűjtő.**

De ezzel a trükkel is csak 17 újabb példányra sikerült szert tennie nagy keservesen. Kázmér sírni szeretett volna a dühtől. Tizenkét rongyos könyvön bukjon meg a világirodalom legköltőibb igazságszolgáltatása?! Ez egyenesen képtelenség!! Ekkor remek tanácsot kapott egy könyvtáros barátjától:

— Egyes könyvtárak elvből megvesznek mindenféle vacakot, bizonyára a hiányzó kötetekkel is ez a helyzet. Iratkozz be a könyvtárakba és egyszerűen lopd el a verseidet. Elvégre te írtad őket.

S ettől kezdve Rézmáz Kázmér éjjel-nappal a könyvtárakat bújta, és ahol „Lángoló szirmok"-ra akadt, egy birka türelmével várta ki a legmegfelelőbb pillanatot, amikor egy róka ravaszságával elcsórhatja. Most kiderült, hogy micsoda zseniális bűnöző veszett el az egyébként középszerű költőben.

Magyarország nem nagy, s így a megsebzett szívű poéta alig fél esztendő leforgása alatt végére járt a könyvtáraknak. Tizenegy darabot sikerült összerabolnia páratlan képességei révén.

Ja igaz, elfelejtettem megemlíteni, hogy a megkaparintott példányokat Kázmér mindig azonnal ünnepélyesen elégette odahaza, még a legmelegebb nyáridőben is, és az aktus után egy-egy rovátkát vésett fel a kályha oldalára. A lágy szonettek és komor veretű balladák hamvait pedig gondosan beszórta a Dunába....

Tehát már csak egy, már csak egyetlenegy kötetet kellett előkaparintania valahonnan, hogy élete fő műve, a bosszú teljes legyen. De hol lehet ez a semmire való áruló, ez a dezertőr?

Nem részletezem az utat, az átvirrasztott órák számait, a kristálytiszta logika és a titokzatos intuíció csodálatos összefonódását, ahogy végül is Kázmér megtalálta a megoldást.

Nos, igen. Rájött, hogy az utolsó, a legeslegutolsó példány pont Veránál van. Talán még fel se vágta...

Bár néhai múzsája legjobb esetben is csak a menyasszonya volt, a precíz Kázmér annak idején mégis csináltatott magának kulcsot Vera előszobaajtójához, amelyet a rend kedvéért a szakítás után is megőrzött. Most bezzeg jól jött a műszer!

Éjnek évadján tetőtől tal-

pig gumitalpú cipőben és gumikesztyűben behatolt az egykor oly meghitt fészekbe, és egy zseblámpa kandi fényénél kutatni kezdett a polcon. A zajra felébredt Vera és rögtön felismerve a tettest, panaszosan megszólalt:

— Már egy fél órája itt szöszmötölsz, és még eszedbe se jutott, hogy megcsókolj!

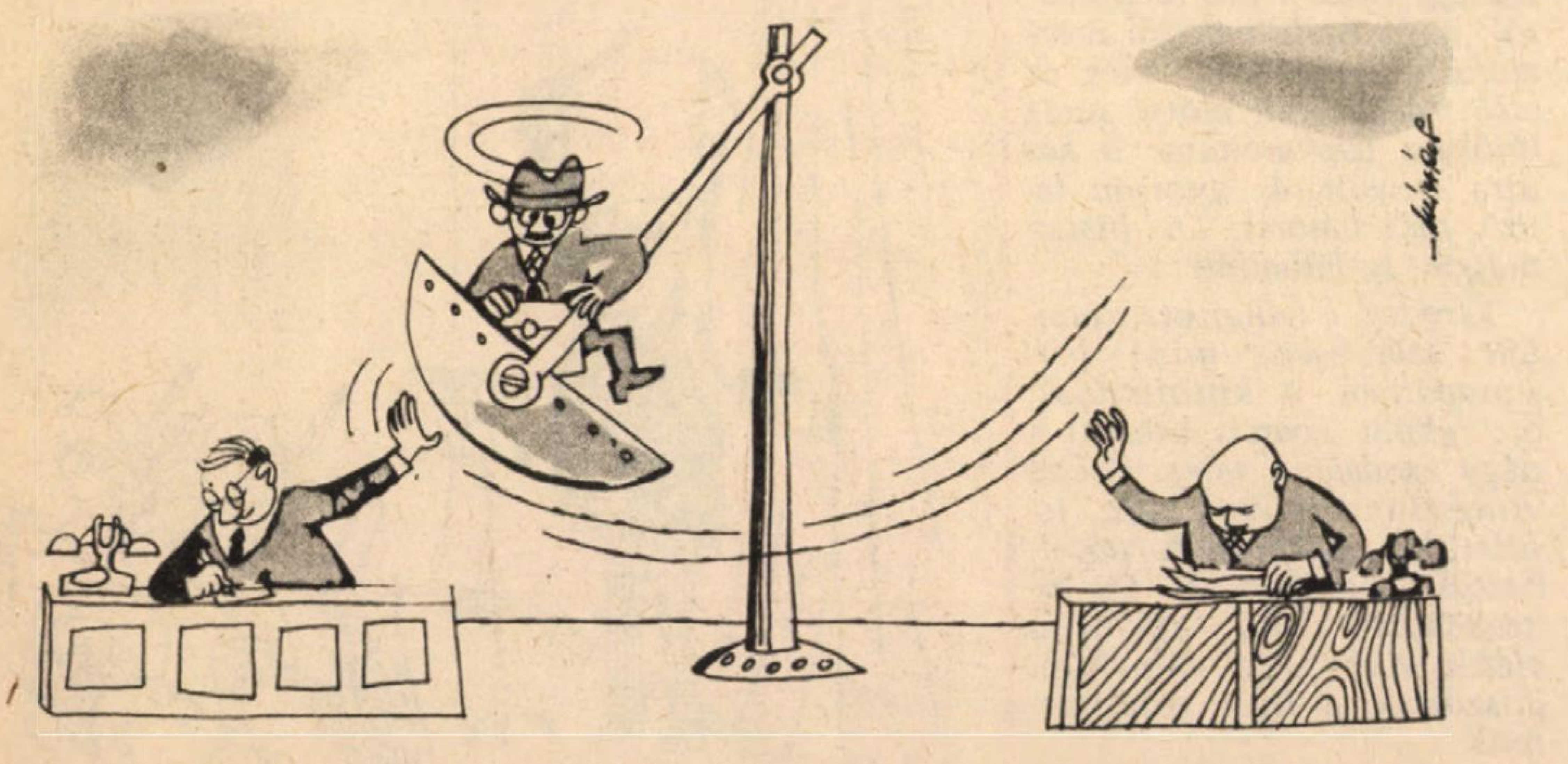
*

Vera és Kázmér meg van győződve arról, hogy a londoni könyvárverésen bármikor megadnának 5000 fontot a „Lángoló szirmok" egyetlen megmaradt példányáért. De azt mondják, ennyit nekik is megér...

Dalmáth Ferenc

Korszerű ügyintézés

Mészáros András rajza

Nem közölhető kéziratot küldtek:

— Cz. Gábor, Bp. XI., Bercsényi u. — F. György, Kunszentmárton — Hajdu M., Fót — H. László, Bp. XIX., Segesvár u., A. Erzsébet, Bp. XIII., Sziget u. — D. László, Bp. VII., Klauzál u. — Sz. Ferenc, Bp. III., Raktár u. — P. László, Csánytelek — F. László, Bp. VI., Jókai u. — R. László, Bp. V., Szt. István krt. — T. Endre, Bp. XIX., Zrínyi u. — É. Péter, Salgótarján — TZ-né, Bp. IX., Dimitrov tér — L. Ferenc, Bp. XX. — P. Sándor, Tiszaszederkény — B. Károlyné, Komló

Vannak egészen furcsa dolgok

Jó tanács Télapónak

Télapóról sok mindent tudnak a gyerekek, de azt például nem tudják, hogy dohányzik-e, vagy sem. Egy Los Angeles-i áruház vezetője viszont szigorúan megtiltotta a télapóknak a dohányzást. Mint elmondotta, nem egy télapó szakálla kigyulladt már. Erős dohányos télapók viszont azt kérték, hogy találjanak fel tűzálló szakállt.

Feltalálók, előre!

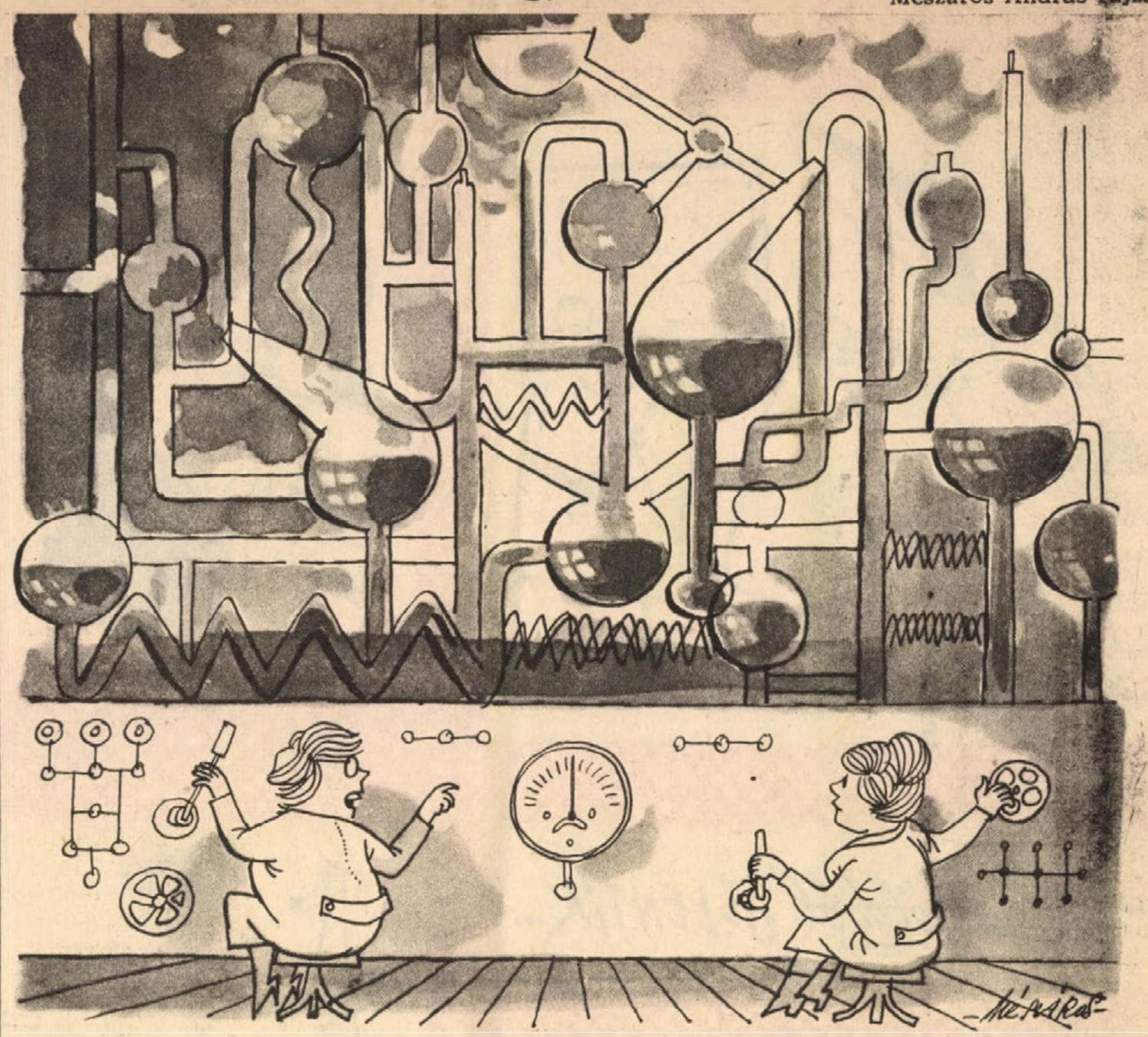
Új ökölvívó Angliában

Az egykori Lord Hailsham, aki most Mr. Quintin Hogg néven képviselő lett, figyelemre méltó összeütközésbe keveredett egy fiatalemberrel, aki a liberális párt tagja. Az összeütközés során Hogg megbokszolta a fiatalember bal szemét. Mr. Roy Grundon, a fiatalember elmondta, hogy a szeme földagadt, s a mamája azt követeli, hogy jelentse fel Mr. Quintin Hoggot.

Politikai körökben hangsúlyozzák, hogy Hogg ezzel is bizonyítani akarta, mennyire eltávolodott a lordi szellemtől, s menynyire közel áll a néphez.

Vegyésznők

Mészáros András rajza

– Mondd, te teszel tejet a beigli-töltelékbe?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

REJTVÉNY-KONZERV

Mint a legtöbb kövér férfiú, én is szívesen bámészkodom a csemegés boltok kirakatai előtt. Szeretem nézni a hatalmas ementáli sajtokat, a kötözött sonkát, a vérnarancsot, de legjobban a konzerveket szeretem nézni.

Ha nem félnék tőle, hogy a feleségem kinevet, konzerveket gyűjtenék, ahogy más a bélyegeket gyűjti. Valahogy az esztétikum és az élelmiszeripar ideális találkozásának érzem a konzerveket, ezeket a derék pléhdobozokat, amelyek tele vannak finomabbnál finomabb ennivalókkal, külsejük pedig gusztust csinál a portékához. Többnyire egzotikus tájak, gyönyörű régi fregattok, színpompás gyümölcsök, meghitt húscsendéletek találhatók a címkéken, plusz frappáns útbaigazítás a tartalomról, s annak legcélszerűbb felhasználásáról. Ha az áru történetesen idegen származású, úgy a kezelési szabályzatot gondos kezek magyarra ültetik át, ami érthető, hisz' még a Hamletet is előbb le kellett fordítani ahhoz, hogy az angolul nem tudók megemészthessék.

Nos, a fentiek előrebocsátása után képzelhetik, hogy némi csodálkozással fogadtam minap az alábbi, mellesleg világviszonylatban is határtalanul szolid kivitelű konzervcímkét:

LUNCHEON MEAT

Készíti: Pápai Húsipari Vállalat.

Nettó: 0·455 kg. Fogyasztói ára: 18·20 Ft/db.

A lényeg angol nyelven van ráírva, ami enyhén szólva talányossá teszi a honi vásárlóközönség számára, a többi szöveg viszont perfekt magyarul, hogy azért a külföldieknek is legyen min törni a kobakjukat, ha netalántán exportra kerülne a sor.

Ezt bizony ügyesen kifundálták a szakemberek. Gratulálok!

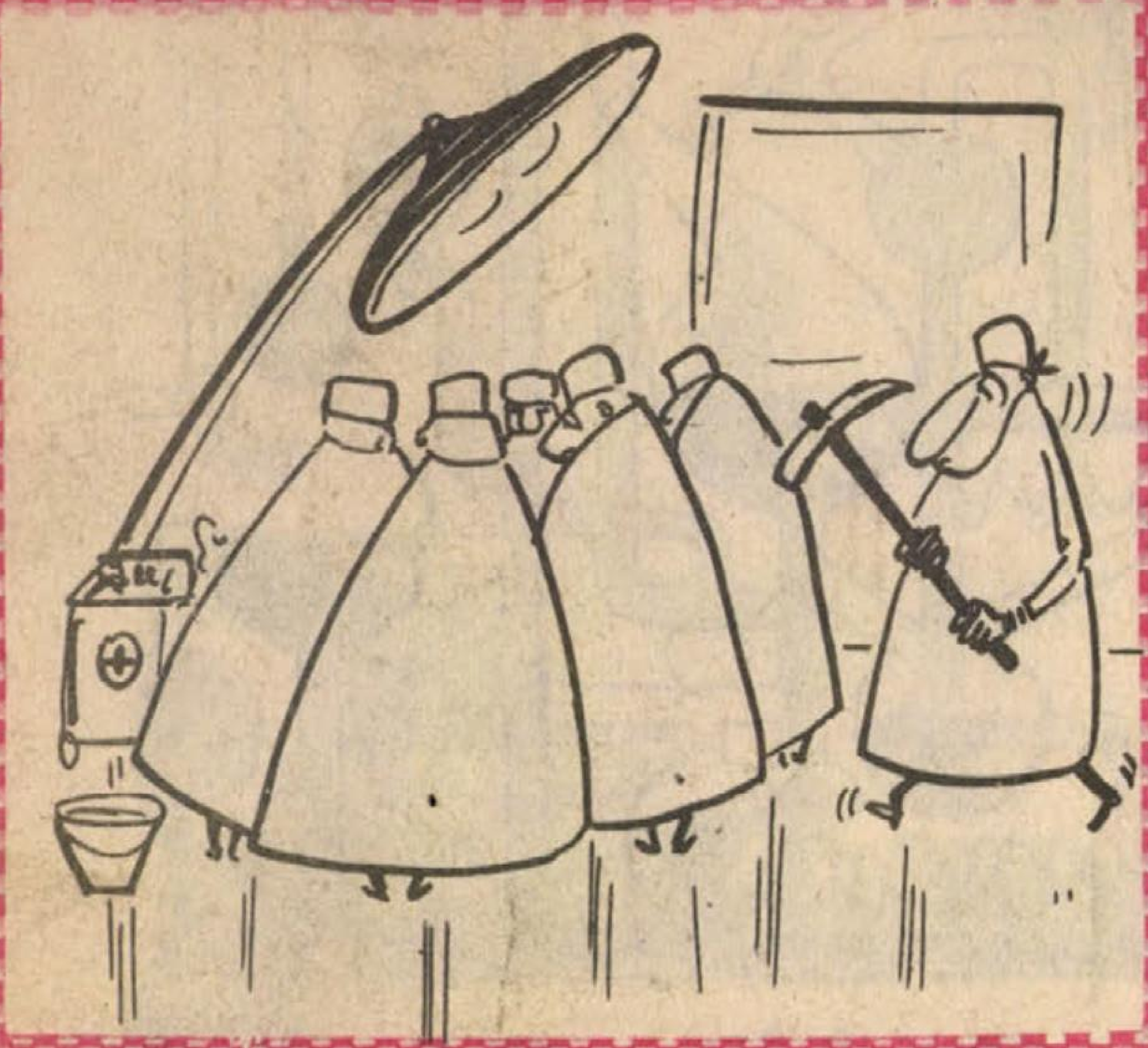
(d—th)

Ismét lehet telefonon mozijegyet rendelni

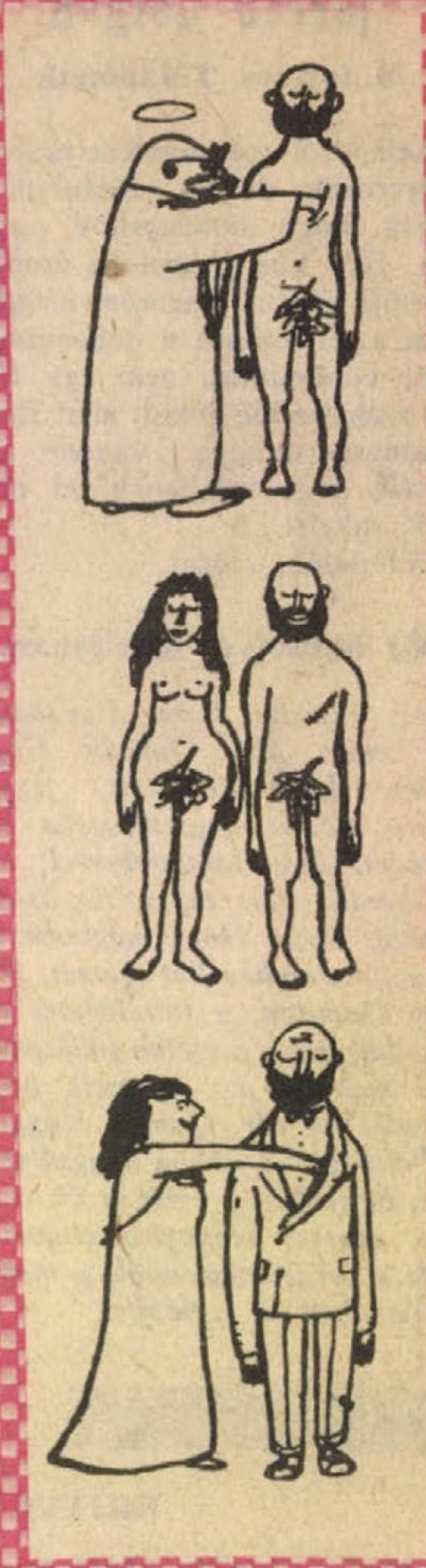
Gerő Sándor rajza

– Két zsöllyét kérek a negyedhetes előadásra!

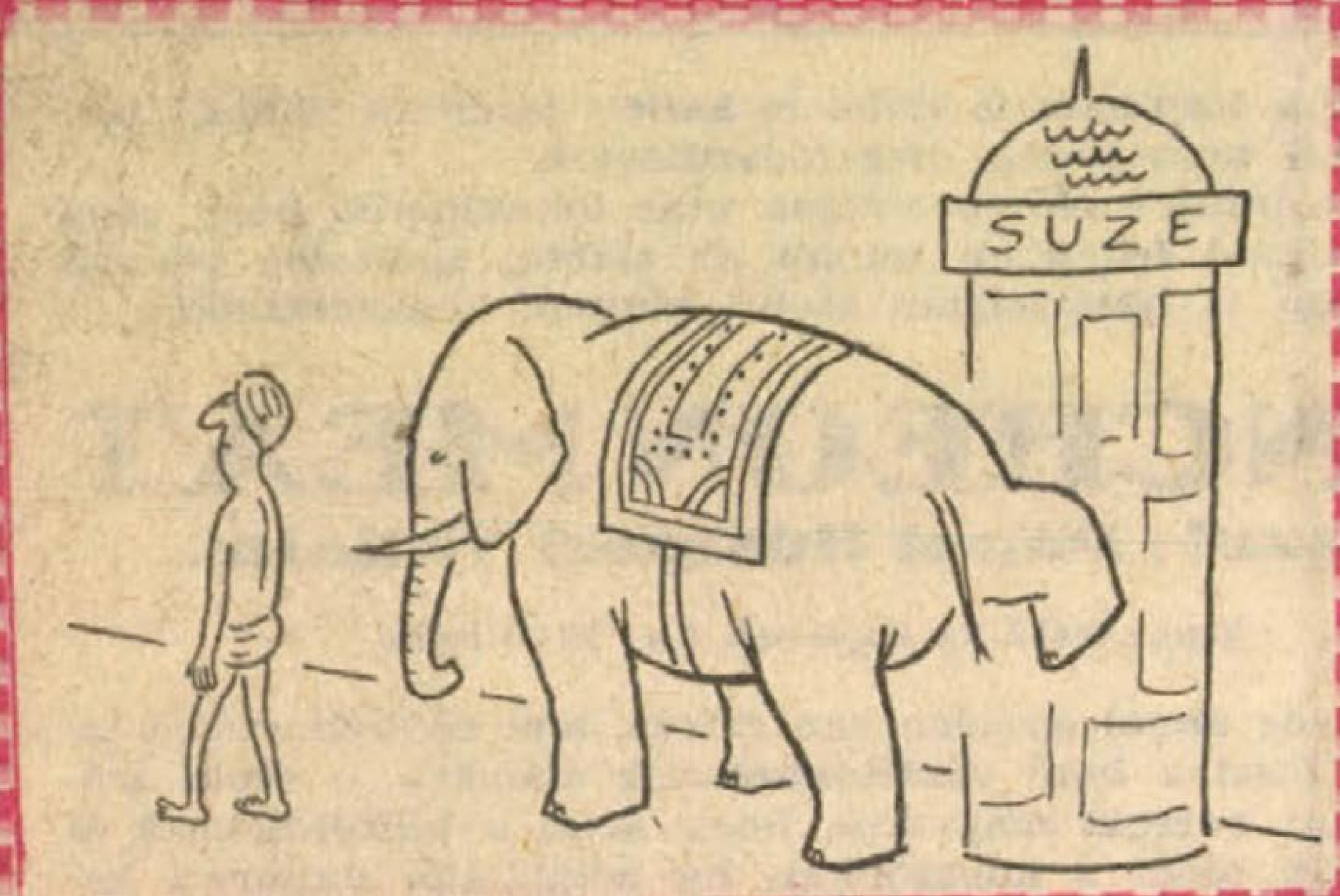

Külföldről jelentik...

(Az „Eulenspiegel"-ből; az „Ici Paris"-ből; a „Jezs"-ből; a „Le Rire"-ből és a „Vie Nuove"-ból.)

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 — 63.7700 — Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504